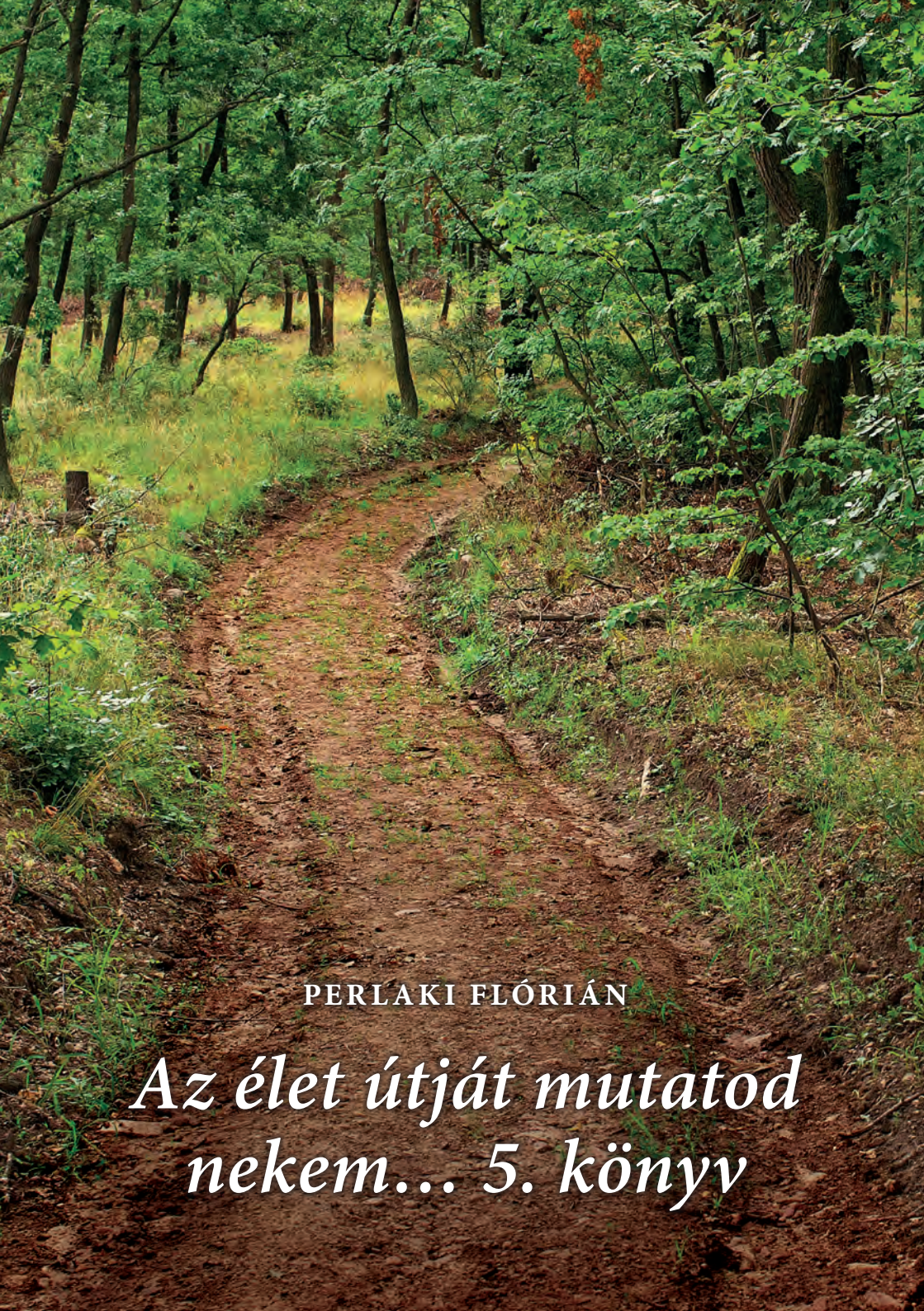

PERLAKI FLÓRIÁN

Az élet útját mutatod nekem… 5. könyv

PERLAKI FLÓRIÁN

Az élet útját mutatod nekem…
5. könyv

PERLAKI FLÓRIÁN

Az élet útját mutatod nekem…
5. könyv

A szerző magánkiadása

Budapest
2025

PERLAKI FLÓRIÁN:
AZ ÉLET ÚTJÁT MUTATOD NEKEM…
5. KÖNYV

2025 © **Perlaki Flórián** – minden jog fenntartva.
Jogtulajdonos: © **Perlaki Flórián**

Köszönöm a könyv megjelentetéséhez nyújtott segítséget
Dr. Hegyi Ferencnek és **Ferenczy Zoltánnak.**

ISBN 978-615-02-3800-5

Nyomdai előállítás: **Lombos Nyomda Kft.**
Felelős vezető: **Juhász Péter** ügyvezető

Újév Mária szemével

Újév napja van. Szűz Mária, Isten anyja ünnepe. Hogyan nézzünk a jelenre és a jövőre? Szűz Mária szemével. Mária a saját látásmódját az Erzsébettel való találkozásakor az ún. Magnifikátban beszéli el. Idézzük fel, hogyan látta Szűz Mária a Szentlélek fényétől megvilágosítva önmagát és a világot a jelenben és a jövőben.

„Boldognak hirdet engem minden nemzedék". (Lk 1,48b) Az agg Simeon ugyancsak a Szentlélektől megvilágosítva így jövendöl Máriáról: „A Te lelkedet is tőr járja át." Mi hétfájdalmúnak nevezzük. Ez nem ellentmondás, mert Simeon az evilági ember szemével látható valóság szemszögéből beszél.

Emberi szemmel ez a fájdalmas valóság vár a Szűzanyára. Édesanyának istállóban szülni a gyermekét, 12 éves korában elveszíteni őt, tanítványától elárulva látni szent fiát és gonosztevőként kivégezve, borzalmas szenvedésektől gyötörten – ez a földi szemmel látható valóság. A Szűzanya azonban a hit szemével látott. Isten szemével látta Jézus és a maga

életét és a világot. Nem 33 év távlatában, hanem az örökkévalóság távlatában. Ezért ujjong Üdvözítő Istenében. Ezért mondja: Boldognak hirdet engem minden nemzedék. És ez nem csak a minden nemzedék összességében is röpke időszakot jelenti, hanem az örökkévalóságot.

A Szűzanya azt is megénekli, hogyan látja Isten szemével a világot.

„Isten a kevélykedőket széjjelszórta, hatalmasokat elűzött trónjukról." Ez vonatkozik Heródesre is, aki szörnyűséges nyomorúságban élte meg halálát. De ami még csak előzetes abból, ami vár rá halála után. Viszont a századok során folyamatosan jönnek újabb és újabb hatalmasok, akik kevélykednek trónjukon és borzalmas nyomorban tartják a kiszolgáltatott emberek sokaságát. Miért mondta a Szűzanya múlt időben?

Istenben nincs idő. Isten, ahogyan látja a jelen parány voltát, ugyanúgy látja a végtelenül nagy végkifejletet is. Mint amikor az aranycsapat magyar - angol 6-3-as győztes futballmeccsét nézzük a Tv-ben. Nem kétséges a végeredmény. A

Szűzanya hite által Isten szemével néz. A Szentlélektől megvilágosítva már a jelenben látja azt, hogy a gazdagoknak mennyire nehéz bejutniuk Isten országába. Azt látja, hogy az igazi és mérhetetlenül fontosabb örök életbe, a fölfoghatatlanul nagyobb boldogság életébe bejutni micsoda hátrányban vannak az e világ sikeresei. Nagy többségük számára már most, a jelenben mekkora hátrány gazdagságuk, hatalmuk.

Azt is látja, hogy „a szegényeknek hirdetik az örömhírt, az evangéliumot". Hogy a betegek és elhagyottak már itt a földön mennyivel könnyebben rátalálnak a boldogító Istenre. De azt is látja, hogy a földi élet néhány évtizede mind csak röpke előélet. Mi ez a végtelen boldogsághoz képest?

Szűz Mária ezért ujjong önmagát és a világot az Istenben nézve. Ujjong a jelen minden negatívuma ellenére. Ujjong, mert a hit szemével nézve látja a végtelenül fontosabb jövőt is.

Isten nekünk is megadta a lehetőséget, hogy a hit szemével, a Szűzanya szemével nézzük önmagunk és a világ jelenét, az előttünk álló új esztendőt, és a

jövőt. „Boldog az, aki hisz annak beteljesedésében, amit az Úr mondott."

Ember lett, hogy mi átistenüljünk

Kezdetben volt az Ige. És az Ige testté lett. Akik befogadták, hatalmat adott, hogy gyermekei legyenek. (Jn 1,1.14.12)

Jézus, a második isteni személy azt szeretné, ha isteni, boldog életét élnénk.

Jézus ezért elhagyta a végtelen boldog isteni életét és emberként jött közénk. Nem csak átlagemberként, hanem a legmélyebb megalázódást és elutasítást vállalva.

Mi hívők pedig általában arra törekszünk, hogy Istent a magunk életének szolgálatába állítsuk.

Nekünk ilyen jelszavaink vannak: fő az egészség. A betegségtől szabadíts meg. Fő a megélhetés. Fő a gyermek jövője.

Ez más szavakkal azt jelenti, hogy az imát és az Istent használjuk fel a mi céljaink eléréséhez. Aki

megértette azt, hogy Isten a lehető legjobbat akarja nekünk – és egyedül Ő tudja azt, hogy mi is az – az pont fordítva gondolkozik. Azért imádkozik, hogy Isten akaratát lássa meg, és akarja – minden áldozat árán is – megvalósítani. Minden mást csak eszközként használ ehhez. Abban a tudatban, hogy a többi mind hozzáadatik.

Olyan egészséget vagy betegséget ad Isten, ami legjobban szolgálja ezt az igazi célt.

A megélhetést és minden szükséges feltételt is megadja, ha ez segít bennünket. De szeretteinknek is arra van szükségük, hogy Isten akaratát élhessék.

Az egyik edző: Minden sportoló célja az, hogy a lehető legnagyobb eredményt érje el.

Amikor én fociztam, nekem nem az volt a célom, hogy minden áron győzzünk. Nem emlékszem, hogy egyszer is kértem volna Istent, hogy győzzünk.

Mindent megtettem, amit csak tudtam. Úgy hajtottam, ahogy csak tudtam.

Nekem a célom nem az volt, hogy győzzünk, hanem az, hogy ezzel a mindent beleadással szeressem a csapatunk játékosait, meg a szurkolóinkat.

Vállaltam áldozatokat is ezért. Például fölmentem fejelni, amikor számítottam rá, hogy nagyon durván próbálnak akadályozni a fejelésben. Mondta is a meccs után az egyik szurkoló, hogy hú, de nagyot kaptam a tarkómra. Így is volt.

Én a győzelemért nem kockáztattam volna a testi épségemet, de a többiek iránti szeretetből egy bizonyos határig igen. Meg azért, hogy tanúságot tegyek Istenről. Mert ez összefüggött azzal, hogy Isten közelebb kerül hozzájuk.

Egyik alkalommal nagyon gyengék voltunk. Sorra rúgták nekünk a gólokat. A játékosaink annyira szégyellték magukat, hogy nem nagyon akarta egyikük sem a gól után a középkezdést vállalni. Láttam, hogy most az a szeretet feléjük, hogy a megalázó helyzetet vállalom. És én mentem oda kezdeni. Ha gúnyosan bekiabálnak, akkor vállalom a szégyent úgymond helyettük is.

Húsz - harminc év távlatából mit számít az, hogy akkor győztünk-e vagy nem? Az viszont számít, hogy akkor szerettem-e. Mert az segítette társaimat és a szurkolókat Isten felé fordulni. Egy-két kivéte-

les esetben jött visszajelzés és látok is eredményt, de az igazi és mérhetetlenül több eredményt – amit Isten szeretete garantál – csak odafönt láthatjuk meg.

Isten emberré lett, hogy átistenítsen bennünket. Lényegileg nem értette meg az Istent az, akinek az a célja az imával, hogy egy földi jólétet érjen el a maga és családja tagjai számára.

Boldog az, akinek egyetlen célja az, hogy Isten akaratát keresse és ezt minden áldozat árán tegye.

Beoltassuk-e magunkat

A Magyar Kurír közölte az amerikai katolikus bioetikai központ állásfoglalását a COVID-19 elleni oltóanyagok használatáról. Egy igen bonyolult kérdésről van szó. Most nagyon leegyszerűsítve ismertetem. A covid elleni kutatások összefüggenek az abortusszal. Etikai szempontból itt fokozatokról van szó. Jelenleg Covid-19 elleni oltóanyagok százai vannak fejlesztés alatt.

A legjobb döntést azon védőoltások választása jelenti, amelyek esetében a tervezés, előállítás és tesztelés egyik fázisában sem használtak abortuszból származó sejtvonalakat. Azok a vakcinák, amelyek esetében az előállítás során nem, a fejlesztés egy adott fázisában viszont használtak ilyen sejtvonalakat, mindenképpen előnyben részesítendőek azokkal az oltóanyagokkal szemben, amelyeknél a fejlesztés több fázisában vagy az előállítási folyamat során került sor minderre.

Mindazonáltal – meglehetősen nyomós okoknál fogva – az egyének maguk dönthetnek arról, elfogadnak-e olyan oltóanyagot, amelynek esetében az abortuszból származó sejtvonalakat használtak. Ez esetben viszont szükséges, hogy a tiltakozásának hangot adjon. A cél csakis az emberi élet védelme lehet.

Emellett természetesen olyan tényezőkre is tekintettel kell lenni, mint amilyen a biztonság, hatásosság vagy az egyes oltási alternatívák elérhetősége.

Ezeken túl azonban egyéb megvitatandó kérdések és teendők is felmerülnek. Ilyenek például az egyén

általános egészségi állapota és szükségletei, a mások egészségi állapota iránti felelősségérzet vagy bármely egyéb elvárás az egyén munkakörét illetően.

Néhányan – lelkiismeretükre támaszkodva – joggal dönthetnek úgy, hogy nem vesznek igénybe semmiféle olyan vakcinát, amelynek bárminemű kapcsolódása is lenne az abortuszhoz. Egy ilyen visszautasítás bátor tanúságtétel lehet az élet kultúrájának terjesztése mellett. A Katolikus Egyház nem írja elő és nem is tiltja azoknak a védőoltásoknak a használatát, amelyek etikai szempontból problematikusak. Ehelyett arra ösztönzi az egyént, hogy alaposan és jól gondolja át, milyen döntést hoz az elérhető vakcinákkal kapcsolatban.

Ha saját elhatározásból származó abortuszokról van szó, felmerül a felhasználó felelőssége. Jó célról van szó – az emberek egészségének elérése – de mégis valamilyen mértékben részese az etikátlan eljárásnak. Morális szempontból viszonylag elfogadhatónak minősül – legalábbis rövid távon –mivel jó célok érdekében történik. Lényeges azt leszögezni, hogy ebben az esetben az egyénnek nem szabad

azonosulnia az egyébként morálisan helytelen céllal vagy szándékkal.

Összefoglalva a Vatikáni Akadémia állásfoglalását: Mások egészségének védelme érdekében fogadjuk el az oltóanyagokat. Elismerve, hogy bizonyos körülmények között helyes lehet az ilyen típusú oltóanyagok igénybevételének visszautasítása.

Most néhány szót személyes döntésemről. Nem tudom, hogy a valóságban melyik vakcinát adják. Nem akarok belesodródni abba, hogy akaratom vagy tudtom nélkül abortusz támogatására használjanak fel.

Ha nem fogadom el a vakcinát, akkor viszont:

1. Ártok az Egyháznak, hiszen támadásokhoz járulok hozzá. Lám a maradi Egyház nem támogatja az emberek gyógyítását. És én mégsem akarom beoltatni magam. Mert:

Világszinten az abortusz féktelen propagálása folyik. Az Egyházat is úgy akarják láttatni, amely az abortuszt jogosnak tartja.

Az ENSZ Népesedési és Fejlesztési Bizottsága nyilatkozatának tervezetében például a koronaví-

rus-járvány kapcsán nyújtott nemzetközi segítségnyújtás keretében nyomást akartak gyakorolni a világ országaira az abortuszok széleskörű elfogadtatása érdekében. A CitizenGo írta: Közös erőfeszítéseink által sikerült megakadályoznunk ezt az ördögi tervet.

2. Nem akarom beoltatni magam: ezzel ártok embereknek, akiknek a gyógyulását hátráltatom, vagy akár halálukhoz járulhatok hozzá. A saját egészségemről, vagy az életemről nem is szólva.

Az embereknek ma nem arra van szükségük, hogy az abortuszt jótéteményként lássák. Mert hiszek abban, hogy abból kegyelem származik, ha Istenért és az ember igazi érdekét szolgálom az abortusz ilyetén ellenzésével is. Ebből kegyelem és Isten áldása származik. Amikor az abortusz ellen harcolok, akkor a bűn ellen harcolok és az mindig az emberek igazi javára szolgál. Amikor a római amfiteátrumban a vértanúk egymást biztatták arra, hogy ne tagadják meg hitüket, akkor ugyanezt tették. Készek voltak arra, hogy életüket elveszítsék és egymást is erre biztatták. De ez csak látszólag volt

veszítés. A valóság az volt, hogy az egész világra kegyelmet árasztottak.

3. Ártok szeretett hazámnak is azzal, hogy nem oltatom be magam. Ártok Magyarországnak, amelyet éppen azért folytonosan támadnak, mert az Isten és az emberek javáért harcol. Ártok országunknak, mert lehetőséget szolgáltatok ahhoz, hogy jobban támadják vezetőinket és ártsanak országunknak. De akármennyire értékelem is országunk vezetőit, én nem bennük bízom, hanem Istenben. Illés próféta vízzel locsolta az áldozati oltárt, melyre az égből jövő tüzet várták. De ezzel a tettével csak látszólag nehezítette meg a győzelmet, mert Istenben bízott. Isten Illésnek éppen ezen tette által diadalmaskodott.

Az Egyház mindenkinek a lelkiismeretére bízza, de én nem akarom beoltatni magam.

Menjünk el máshová

A múlt vasárnapi evangéliumban azt hallottuk, hogy Jézus Péter anyósát gyógyította meg. A gyógyítás után Jézus elvonult egy magányos helyre. A tanítványok megkeresték és azt mondták neki: Mindenki téged keres. Az egész város ott tolongott, de Jézus nem használta ki a lehetőséget, hanem azt mondta a tanítványoknak: Menjünk el máshová. (Lk 4,38-43)

A mai evangéliumban is ez ismétlődik meg. Jézus csodát tesz. Meggyógyítja a bénát és utána szigorúan ráparancsol: Ne szólj erről senkinek egy szót sem. A béna nem hallgatott Jézusra, hanem mindenkinek híresztelni kezdte Jézus csodás gyógyítását. Jézus emiatt nem mehetett nyilvánosan a városba, inkább kint, elhagyatott helyeken tartózkodott. Miért nem használta ki Jézus ezeket a minden képzeletet felülmúló lehetőségeket, hogy megtérítse az embereket? Azért, mert éppen az ellenkezőjét akarta, mint amit az emberek vártak tőle.

Az emberek meglátták azt, hogy Jézus evilági bajaikat tudja orvosolni. Ezért tódultak utána. Mert számukra mindennél fontosabb az volt, hogy az evilági életük minél szebb és sikeresebb legyen. Jézus csodáival kimutatta, hogy meg tudja tenni mindazt, amire vágynak az emberek, de másra akarta hívni őket.

Csodái által a célja az volt, hogy higgyenek abban, amit mond. Higgyenek abban, hogy az evilági ügyek és bajok másodlagosak. Az egészség vagy betegség is, a szegénység vagy a gazdagság is. Az érvényesülés vagy a sikertelenség is. Hogy az üdvösség az egyetlen fontos nekünk is. És hogy az egyetlen szükségesért, a lelkünkért éljünk. Az Isten országáért, hogy a többi embernek is másodrendű legyen a bajoktól való szabadulás és elsődlegesen ők is az Isten országát keressék. Minden evilági értéket másodlagosnak tekintve.

Boldogok, akik Jézus csodáit megtapasztalva hittel ráteszik az életüket az Isten országa építésére. De még boldogabbak azok, akik nem látnak csodát és mégis hittel ráteszik az életüket.

Akik hisznek Jézusnak, azok már akkor is boldogok, ha összevissza hazudozva minden rosszat fognak rájuk Jézus miatt.

Akik hisznek Jézusnak, azok már akkor is boldogok, ha elveszik a munkájukat. Mint Bolvári Pál pálos atya, aki kórházi műtősként dolgozott, vagy Mócsi Imre jezsuita páter, aki nemzetközi hírű tudósként krampácsmunkásként dolgozva élte életét.

Akik hisznek Jézusnak, azok már akkor is boldogok, ha évek óta súlyos betegségben szenvednek. Mint Bíró László püspök atya. De számtalan egyszerű világi hívő, akikkel én magam is személyesen találkoztam, találkozom. Csak mondják az imáikat és a hit és a béke árad belőlük.

És mérhetetlenül boldog vagyok én is, mert - akármilyen tökéletlenül is, de - próbálom Jézust hittel követni. És Isten árasztja rám is mindenről gondoskodó szeretetét. Mert Isten – csodákkal vagy anélkül – hitet kér tőlünk, mai emberektől is.

Térjetek meg

Hallottuk a mai evangéliumban Jézus szavait: Térjetek meg és higgyetek az evangéliumban. (Mt 4,17; Mk 1,15) Ezt mindnyájunknak mondja, de ez a megtérés egyénenként és helyzetenként mást és mást jelent. Avilai Nagy Szent Teréz már hosszú éveken át zárdában, szerzetesként Istennek szentelt életet élt, mégis egy radikális megtéréséről beszél. Mert ettől kezdve egészen más lelkülettel volt jelen azokban a feladatokban, melyekben addig is tisztességesen részt vett.

Mit jelent a mi számunkra a megtérés? Vallásos hívőként sokszor úgy gondoljuk, hogy csak akkor vagyunk Istennel, amikor imádkozunk vagy elmegyünk a templomba. Ez is a megtérés, Istenhez térés.

De életünk nagy részét éppen Isten rendelése miatt nem tudjuk imában, meg a templomban tölteni. Isten viszont azt várja tőlünk, hogy mindig vele éljünk. És ehhez mindig meg is adja a lehetőséget. Mondjam így: bújócskát játszik velünk. Nekünk

folyamatosan föl kell fedezni Őt, mert mindig más formában jelenik meg számunkra.

Megjelenik a felebarátban, akivel a nap folyamán találkozunk. Egy munkatársban vagy főnökben, aki elvárásokkal jön és félbe kell hagynunk egy szép munkát, amit szeretnénk befejezni. Jézus ekkor ennek a felebarátnak a személyében szól hozzánk. Őt kell benne felfedeznünk. Ez a megtérés a munkahelyi találkozásokban.

Régebben a híreket azzal a céllal hallgattam, hogy megjegyezzem az információkat, és tudjam hasznosítani. Egy idő után viszont rájöttem, hogy – túl azon, hogy megjegyezzem és hasznosítsam – Jézus azért is küldi ezeket az üzeneteket, hogy a hírekben szereplő felebarátokért egy fohászt mondjak. Ezt nevezhetjük úgy, hogy ez egy folyamatos megtérés a hírek befogadása terén.

Ugyanígy, amikor prédikációra készülök – mondjuk, egy cikket olvasok – akkor a szereplőkért, meg azokért, akik írták, törekszem nem elfelejteni, hogy újra és újra egy fohászt mondjak, mert Jézus most az ő személyükben találkozik velem és

kér tőlem segítséget. Ezt nevezhetjük megtérésnek a szellemi életben.

Jó néhányszor voltam kórházban. Ilyenkor próbáltam minél többször arra gondolni, hogy szeressem az orvosokat, ápolókat, a takarító személyzet tagjait. Amikor sikerült, akkor Jézussal is találkoztam, Jézust is szerettem. Amikor pedig utólag láttam, hogy megint a magam bajával voltam elfoglalva és nem szerettem Jézust, akkor újra és újra utólagosan igyekeztem kérni értük egy fohászban a Szűzanyát. Ez is megtérés volt.

A keresztény élet nem azt jelenti, hogy néha tudunk Jézussal lenni, máskor pedig nem, hanem azt, hogy folyamatosan az egyik Jézust a másik Jézusért hagyjuk el. És mindig újabb Jézusba lépünk át. Az imádás Jézusából a felebarátban lévő Jézusba, a szenvedő Jézusba és mindig az egyik módon jelentkező Jézusból a másikba és viszont. Folyamatosan. És mivel soha nem tökéletesen tesszük, ezért folytonosan Jézus irgalmát kérjük. Így egyre inkább meg tudjuk valósítani Jézus felszólítását, hogy térjetek meg és higgyetek az evangéliumban.

Uram, jó nekünk itt lennünk

A mai evangélium Urunk színeváltozásáról szólt. Jézus a Tábor hegyen mennyei boldogságban részesítette a kiválasztott tanítványokat. Péter ekkor ezt mondta Jézusnak: Mester! Olyan jó nekünk itt lennünk. Készítsünk három sátrat. (Mk 9,2-5) Más szavakkal: maradjunk ebben a boldogságban.

Jézus viszont nem akarta, hogy ebben a boldogságban maradjanak. Miért nem teljesítette Péter szent kérését? Mert Jézus Péteréket sem és minket sem arra hív, hogy már itt a földön a Mennyország örömében, boldogságában éljünk. Nem. Éppen ellenkezőleg. A mennyország élményét azért adja, hogy képesek legyünk a legnagyobb kudarcok, bajok és támadások idején is hinni benne. Péter és az apostolok további élete sem a Mennyország boldogsága volt. A hatalom támadásai, börtön, megbotozás és végül a vértanúság. De éppen az itteni boldogságélmény hatására hittek Jézusban. Jézus ezt a hitet kéri tőlünk is.

Gyakran mi – mai keresztények – arra törekszünk, hogy Jézus segítségével már itt a földön a

lehető leggondtalanabb és legboldogabb életet élhessük. Vallásosságunkat gyakran erre akarjuk felhasználni. Ez a fő célunk.

Kapunk mi is Mennyország élményeket, de Jézus nekünk sem ígér földi Mennyországot. Bennünket is elér a tengernyi nehézség. És nem az a feladatunk, hogy kiimádkozzuk és Jézus segítségével megmentsük, evilági szinten sikerre vigyük a saját életünket és a családunk életét, hanem az, hogy higgyünk.

Egy ismerősöm sportvezető. Minden áldozatot vállalva és nagy hozzáértéssel dolgozik azért, hogy szép eredményeket érjenek el és mégis nagy kudarcok jönnek az eredmények terén, meg támadások a szurkolók részéről. Imádkozik is a sikerekért. Miért nem segíti az Isten? Amikor evilági célok vezetnek – a legszebbek is – akkor lényegileg nem azt akarjuk, amit Jézus. Hisz Jézus az ellenkezőjére hív: „Aki keresi életét, elveszíti azt. Aki elveszíti érettem, megtalálja azt." Más szavakkal: A hívőnek az igazi célja mindig az Isten és a lelkek üdvössége kell, hogy legyen. Amikor a mindenünk az Isten, akkor a sport, a család és minden evilági szép és jó cél is

második helyre kerül. Ekkor találjuk meg életünket – az Istenben. Mármint az örök életet a magunk számára is, de családtagjaink számára is. Mert itt a lényeg. Jézus nem az evilági boldogságot ígéri, hanem az örök élet boldogságát.

Könnyen lehet, hogy ha Isten a mindenünk, akkor Jézus evilági szinten is ad sikereket. A család igazi javát is, a sporteredményeket is megkaphatjuk, de éppen ez a lényeg, hogy ne ez legyen a célunk. Örülünk, ha Isten ad evilági eredményeket, de nem veszítjük el kedvünket és hitünket, ha nem ad. Hisz nekünk ez másodlagos. Annyit ad, amennyit jónak lát a mi és az emberek örök üdvössége szempontjából. Sőt, éppen a kudarcokat megtapasztaló hitünk terem igazi és örök eredményeket.

Sok szent látványos sikereket ért el evilági szinten is, de sok szent evilági szinten semminek látszott. A lényeg, hogy mindegyik szent életében másodlagos volt az evilági és látható eredmény. Ezért mondja Jézus, hogy sokan lesznek az elsőkből utolsók és az utolsókból elsők. Isten legyen a célunk, a mindenünk.

Látni szeretnénk Jézust

Azok közül néhányan, akik felzarándokoltak… odamentek Fülöphöz és kérték: Uram, látni szeretnénk Jézust. (Jn 12,21)

Szép dolog, hogy szeretnének Jézussal együtt lenni. Jézus viszont nem megy oda hozzájuk, hanem arról beszél, hogy most dicsőül meg. Miközben szenvedéséről és haláláról beszél. Búzamagként a földbe hull. Így hoz sokszoros termést.

Jézus tehát nem egy személyes találkozással válaszol, hanem egy sokkal nagyobb hitet kér. Akkor, amikor megsemmisülni látják, akkor higgyenek benne. Higgyenek abban, hogy éppen ekkor hoz sok gyümölcsöt. Hogy éppen most dicsőül meg, amikor nem találkozik velünk, akik szeretnének élményszerűen vele lenni.

Itt vagyunk a járványhelyzetben. Mi is – akiknél a nyilvános liturgiák szünetelnek – szeretnénk Jézussal együtt lenni a szokásos szentségi találkozás és liturgia szintjén. Szép dolog, hogy vágyakozunk arra, hogy szentmisén vehessünk részt, hogy sze-

retnénk szentáldozáshoz járulni. Tegyünk is meg mindent, amire van lehetőségünk. De most, hogy nem vehetünk részt személyesen szentmisén, nem járulhatunk szentáldozáshoz, higgyünk abban, hogy Jézus éppen most dicsőül meg. Hogy éppen most termi a sok gyümölcsöt bennünk is és általunk is.

Mit tegyünk tehát? Mivel nincs más lehetőségünk, végezzünk lelki áldozást. Higgyünk abban, hogy Isten most is minden kegyelmet megad. Mindent, amire csak szükségünk van. Mivel nem rajtunk múlik, most ilyen formában. De ehhez még nagyobb hittel kell hinnünk benne. Hisz a várt élményszerű találkozás és a kegyelmek szentségi jelei nélkül kell ugyanolyan mély hittel hinnünk benne. Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.

Mi változott, hogy eljött a Vigasztaló?

Már az első pünkösdkor eljött a Szentlélek. És még most is árad a bűn és a baj a világon. Mit változtatott a világon a Szentlélek eljövetele? Mindent.

A Szentírás beszámol arról, hogy a tanítványok „örvendezve távoztak a főtanácsból, mivel méltóknak bizonyultak, hogy Jézusért gyalázatot szenvedjenek" (Csel 5,41) A Szentlélek eljövetelével nem szűnt meg a baj, hanem a hívők tudtak már a bajban is örülni.

És most? A világban féktelenül árad a bűn és a baj. Ez igaz, de most már csak rajtunk múlik, hogy túl árad és mennyire árad túl a kegyelem. A Szentlélek ma általunk akar túláradni a világban. És a hitünk mértéke szerint túl is árad. Ezek nem üres szavak.

Minden, ami velünk történik, számunkra Isten ajándéka. Minden negatívumot kegyelemmé változtathatunk. Isten minden bűnt szerencsés vétekké akar változtatni – általunk is. A rosszat ajándékká. Ebben a hitben élhetünk.

Az egyik paptestvér leveléből idézek részleteket. És nem a panasz, a fájdalom meg a reménytelenség, hanem a hit és a hála tanúságtétele sugárzik leveléből.

„Az onkológián két daganatot távolítottak el a végbelemből, és ettől kezdve sztómazsákkal kell élnem. Először is szeretném nektek – paptestvéreknek – megköszönni imáitokat, amelyek végigkísértek a betegségem során. Csatlakoztam egy Facebookos sztóma-közösséghez. Talán nem is sejtitek, milyen sokan élnek ezzel a betegséggel. Nagyon sok bölcs tanácsot kaptam, szeretetükről és támogatásukról biztosítottak, igazán jól esett. Még azért sokféle kezelés van hátra.

A Jóisten kezébe sikerült újra letenni az életemet, rábízni azt az időt, ami még hátra van. A betegség nem csak megpróbálja az embert, hanem megtanítja olyan dolgokra is, amelyek segítenek a lényeglátásban, a kapcsolatokban, életvitelünkben, tapasztalataink átadásában.

Csodálatos és megható volt azt is megtapasztalni, hogy a híveim mennyire összefogtak az imá-

ban, hogy a plébánosuk megerősödjön, visszatérjen közéjük."

Azonban nem csak ilyen egzisztenciális drámai helyzeteket ragyog át a Szentlélek fénye, hanem a folyamatosan jelentkező apró negatívumokat is.

Most a magam életéből valamit: Egy hívő felajánlotta, hogy a csíksomlyói búcsúra elvisz az autójában 100 példányt a könyvemből. Nem voltam elég előrelátó és nem kértem el az illető telefonszámát. Amikor már tudtam telefonálni, akkor viszont hiába próbálkoztam. Úgy tűnt, hogy elszalasztottam a lehetőséget. Ekkor – számítva arra, hogy nem sikerül – kértem a Szűzanyát, hogy százszoros kegyelmet adjon, mintha elküldtem volna a könyveket. Végül mégis úgy alakult, hogy sikerült a könyveket átadnom.

Az eredeti tervem is megvalósult, de Isten a nehézség által a százszoros kegyelem ráadását is hozzátette. Isten minden nehézséget ajándékként ad.

A Szentlélek eljövetelével nem szűnik meg a baj, hanem a hívők tudnak már a bajban is örülni. A hitünk által túlárad a kegyelem.

Hogyan példakép a Szentháromság?

Szentháromság vasárnapját ünnepeljük. A Szentháromság élete a példaképünk. Hogyan példakép a Szentháromság élete?

Biztos hallottuk már azt a viccet, hogy a hídon megy át az elefánt és a kis egér. A kis egér így szól: hallod, hogy dübörgünk?

Ebből induljunk ki. Amikor Isten működik a hívőben, akkor emberfelettien nagy dolgokat tesz. És az Isten nem csak azt akarja, hogy együtt látszszon velünk jótevőnek, hanem gyakran azt is, hogy bennünket, a parányokat lássanak a jó cselekedetek szerzőjének. Ő ilyenkor gyakran még láthatatlanná is válik, hogy nekünk tulajdonítsák a jótettet.

Sohasem felejtsük el, hogy Isten csinál minden jót. Nálam nélkül semmit sem tehettek – mondta Jézus. (Jn 15,5) Tehát mindent – szép és nagy dolgokat – őáltala teszünk, de engedi, hogy mi látszunk a főhősnek. Sőt, gyakran nem is látják Őt, aki mindent cselekszik, hanem csak bennünket, az embert.

Említsük föl először Szűz Máriát. Protestáns testvéreink meg is botránkoznak azon, hogy mi katolikusok ilyeneket mondunk: a Szűzanya megsegített. Tényleg mondjuk és mondhatjuk is, hogy a Szűzanya segített, de a valóság az, hogy Isten segített meg a Szűzanya által.

Az édesanyánknak hálásak vagyunk. Jól tesszük, de valójában Isten adta őt nekünk. Tudnunk kell, hogy édesanyánk segítő szeretetét elsősorban Istennek kell megköszönnünk. Nála nélkül az édesanyánk sem tehetett volna semmit.

Aztán jövünk mi, egyszerű emberek. Mi is teszszük a jót, sőt istenien nagy dolgokat is.
Embereket segítünk nem csak a földi életükben, hanem az örök boldogságuk elérésében is. Isten bennünket, parány embereket a végtelenül nagy, isteni tettekbe is lényegi szereplőként belekapcsol.

A világ embere is tesz jót. Most nem olyanokról beszélek, akik a jó látszata alatt csak saját önzésüket táplálják. Gondoljunk az EU sok döntésére. Az ún. demokrácia nevében akarják uralmuk alá kényszeríteni a népeket.

A világ emberei közt számtalan olyan van, aki nem csak mutatja, hanem tényleg teszi is a jót. Aki a jó hírnév és az evilági elismerés előnyeiért teszi, az is nagyon szépet és jót tesz, de ezzel már meg is kapta jutalmát.

Viszont sok olyan ember is van, aki nem Istenhitből, hanem egyszerűen emberi jóságból teszi a jót. Tehát tényleg a másik ember javát szolgálva. Ilyeneknek mondja majd Jézus a végítéletkor: éhes voltam és ennem adtatok... menjetek be uratok örömébe. Őket tudtukon kívül is bekapcsolja Isten a szentháromságos életbe.

Nekünk hívőknek azonban tudatosítanunk kell, hogy mindenki más igazi javát kell szolgálnunk és mindenkit segítenünk kell, hogy növekedjen a jóban – de az emberek elismerésében is. Isten nem csak kis egérnek hív meg bennünket, hanem elefántnak is, sőt olyan elefántnak is, aki láthatatlanná válik. Ne adjuk alább, mint a szentháromságos élet, amelyre meghívást kaptunk.

A szentáldozás hatása

Úrnapját ünnepeljük. Krisztus Testének és Vérének ünnepét. Ez nem csak egy látványos liturgiát jelent. Jézus olyan eledellel táplál, amely átistenít bennünket. A hittel való szentáldozás által Isten él bennünk. Az a Jézus, aki a végtelen és örök boldogságba vezet bennünket. De evilági boldogságot is ígér a nyolc boldogság ígéretében, bár nehézségek között.

A világ is boldogságra törekszik. Például az által, hogy minél nagyobbnak látsszon. Ezért vannak a látvány pékségek. Ezért igyekeznek okosnak, szépnek, erősnek látszani, vagy bekerülni a tévébe, újságokba. Keveseknek ez sikerül, másoknak akár a vesztét okozhatja. Az igazi boldogság azonban nem ebből fakad.

Gyerekkoromban gyakran láttam egy értelmi és testi fogyatékos fiatalt, aki azért lett ilyen, mert az édesapja minden áron olyan sikeres apa akart lenni, akinek zseni a fia. Persze nem mindig ennyire látványos a kudarc, de aki minden áron más akar

lenni, mint aki, az legalábbis folytonosan boldogtalan lesz.

Isten szeretete a garancia arra, hogy a legalkalmasabbak vagyunk mindenre, amit tőlünk elvár. Fizikai, szellemi, lelki tulajdonságainkkal – azokkal, amelyek olyanok, amilyenek. Isten remekműve vagyunk úgy, ahogy vagyunk. És a szentáldozásban belénk költözött Jézus tesz bennünket képessé mindarra, amit Isten eltervezett rólunk.

Arra a férfire, illetve nőre van szükségük az embereknek, akik vagyunk. És akkor éljük a legboldogabb és legnagyszerűbb életet, ha Isten akarata szerint élünk percről percre. A mai tudomány meg tudja csinálni, hogy látszat szerint férfit nővé, nőt férfivé operáljon, de azt nem tudja megadni, hogy ez által boldogabbak, lényegi szinten eredményesebbek legyenek.

Tehát jelen egzisztenciánkkal mindent meg tudunk valósítani, amire Isten teremtett bennünket, amit elvár tőlünk. És ez mérhetetlenül nagyobb annál, mint amit akár világhírrel vagy tudományos eredménnyel el akarnak érni az emberek.

Mégis bennünk, hívőkben is állandóan ott élhet a félelem. Pl. rettegünk a megöregedéstől. Ha Isten megajándékoz bennünket hosszú élettel, akkor meg fogunk öregedni. De ez nem azt jelenti, hogy ekkor már keveset ér az életünk. A héten volt Szent Jusztinusz vértanú emléknapja. Hitetlen filozófus volt, amikor az efezusi tengerparton sétálva egy aggastyán keresztény hívővel találkozott. Az ő hatására tért meg és sok pogány fiatalnak és gondolkodónak a tudás szintjén hirdette az evangéliumot. És mindezt egy az életből kiszorult aggastyán hatására. Neki éppen erre az idős emberre volt szüksége.

Valaki rettegve félt attól, hogy ha halottnak vélik, akkor nehogy föléledjen a koporsóban. Nekem pedig sokszor eszembe jutott, hogy nem bírnám ki, ha egy keresztényüldözés közben élve elégetnének a máglyán. Valójában minden megtörténhet, de nekünk nem egy félelemben kell élnünk, mert amit kér tőlünk Isten, ahhoz fog erőt adni. Előre nem kapjuk meg az erőt. Jelenleg annyit kér, hogy bízzunk benne. Azzal a hittel, hogy mindig a legjobbat adja.

Tehát az igazi értelemben vett sikeres élet az, amit Isten garantáltan megad nekünk, ha táplálkozunk az oltáriszentséggel, Krisztus testével és vérével.

Miért így teszi a csodát Jézus

Jézus a zsinagóga elöljárójának, Jairusnak a halott kislányát életre támasztotta. (Mk 5,22-24.35-43) Tolongtak körülöttük az emberek, de Jézus nem engedte be csak a tanítványait és a gyermek apját, anyját.

Micsoda szenzáció lett volna, ha magát a csodatételt is látják. És mennyi ember hitt volna Jézusban. Miért szalasztotta el, sőt zárkózott el Jézus a soksok embertől? És mért így fejezte ki magát, hogy a kislány nem halt meg, csak alszik, amikor tudták, hogy meghalt?

Jézus mindig hitet kér követőitől. Jairus nagynagy hitéről tett tanúságot, amikor kislánya meggyógyítását kérte Jézustól. Ez a hit késztette Jézust arra, hogy a halott kislányt életre támassza.

Viszont a tömeg miben akart hinni? A tömeg a csodát látva abban reménykedett, hogy Jézus csodáival a földi életet teszi a lehető legjobbá. A tömeg Jézusban a Jolly Dzsókert kereste az evilági élet összes problémája orvoslásához. Jézus éppen az ellenkezőjét akarta. Hogy a földi élet összes értékét másodlagosnak tekintsék. Értékelve, szolgálva ugyan a földi élet minden pozitívumát, de teljesen alárendelve az örök élet végtelenül fontosabb céljának.

Jézus a kislánynak visszaadta az életet föltehetőleg néhány évre, évtizedre. Ezzel bizonyította azt, hogy megvan a hatalma a halál legyőzésére. Bizonyítja, hogy nem üres fecsegő. De Jézus nem azért jött, hogy a röpke földi élet sikerét biztosítsa a hívőknek. Éppen az ellenkezőjéért jött. Azért, hogy ezt a földi életet egy eszköznek tekintsük a végtelen, örök és boldog élet eléréséhez. Jézus tehát egészen másra akarta elvezetni az embereket.

Innen érthető Jézusnak ez a kifejezése: a kislány nem halt meg, csak alszik. Valójában nincs halál, ami a végső megszűnést jelenti. A halál a külső szemlélő élménye. A földi életet befejező számára

csak egy elalvás, a tudat ideiglenes megszűnése. És amint az alvásból felébredünk az élet valóságára, úgy a halálból is felébredünk az örök élet valóságára. Jézus követőitől az örök életbe vetett hitet kéri.

Mit üzen nekünk ez a történet? Azt, hogy ne abban a Jézusban higgyünk, aki a bajtól, betegségtől megszabadít bennünket, hanem abban a Jézusban higgyünk, aki mindig a javunkért fáradozik. Azonban elsődlegesen nem a földi életünk kiteljesedésében, hanem abban, hogy földi életünket akarata szerint éljük és ez által az igazi, örök és isteni életet adja nekünk és általunk másoknak – örökkön-örökké tartóan.

Azt kéri tőlünk, követőitől, hogy teljesen alárendeljük a földi élet összes értékét az örök üdvösségnek. Hogy készek legyünk érte az életünket is feláldozni a folyamatos ajándékozás apró gesztusaival, de akár a vértanúsággal is. Készek legyünk eladni mindenünket és a szegényeknek szétosztani azért, hogy őt kövessük. Hogy a bajokban és betegségekben is az ő ajándékait lássuk meg. Mint a tanítványok, a vértanúk és általában az első keresztények.

Higgyünk abban, hogy nem a kikerülhetetlen halálig kell az Isten segítsége, hanem – a földi életünk befejezését jelentő elalvást követően – az örök életre ébredés távlatában.

NEK, püspökök, pápa

A Magyar Egyház hallatlan elszántsággal és hozzáértéssel dolgozik azért, hogy a NEK az egész világnak egy igazi és látványos élményt adjon. És nagyon-nagyon jó, hogy a magyar Egyház ezt így teszi.

Ez a prófétai küldetésünk egyik fontos eleme. Isten a covid által viszont sokkalta szerényebbre engedi ezt a rendezvénysorozatot, mint ahogy azt szerettük volna. És ez nem véletlen. Isten számára a NEK szép megrendezése a prófétai küldetésünknek csak az egyik része. Van egy másik része is.

A világon mérhetetlen keresztényüldözés folyik. A NEK lehetősége és feladata, hogy az üldözés ellen hatékonyan fellépjen.

Sokan a hívek közül is szinte ideggörcsöt kapnak, hogy az Egyház ne politizáljon. Pláne Orbán Viktor nevét kiejteni. Mindenkinek tudomásul kell venni, hogy Nándorfehérvár ostrománál Hunyadi János védte az országot. Lehet, hogy valaki haragudott Hunyadira, és biztos, hogy Hunyadinak is voltak hibái, tévedései, de aki akkor Hunyadi Jánost nem támogatta, az Krisztus ellenségévé vált. Az Isten és az ember gyilkos ellensége akkor a török szultán volt, most Soros György.

Magyarország kormányát az EU részéről legújabban az ún. pedofil törvénnyel kapcsolatban támadják. Olaszországban már kötelezően bevezették az ún. LMBT érzékenyítő órákat. Nevezzük nevén: kisgyermekkortól kötelezővé tették az erkölcsrombolást. A liberalizmus célja mindenütt a keresztény erkölcsök lerombolása a hatalom érdekében. Nálunk még jelenleg a törvényesség álcájával, de ahol már lehet, a legdurvább diktatúrával.

Most a NEK által az egész világ figyelme Magyarország felé fordul. Ezzel Isten lehetőséget ad a Magyar Egyháznak hathatósan üzenni a világnak.

Most a Magyar Egyház világgá kiálthatja, hogy a magyar vezetést az Isten és az emberek javáért való eredményes munkálkodásáért támadják. Elmondhatjuk, hogy mennyi, de mennyi támogatást kap az Egyház is, de minden az emberek valódi javát szolgáló tevékenység is. Most megvédhetjük állami vezetőinket, akik biztosítják számunkra azt, hogy szabadságban és az emberek testi-lelki javáért dolgozhassunk. Beleértve a NEK nagyszerű megrendezését is. Püspökeink az Európai püspököket és a világ összes püspökét mozgósíthatják imára, nyilatkozatokra és küzdelemre a kereszténygyűldözés elleni egységes fellépésre.

Ha most nem védjük meg kormányunkat, akkor holnap az Egyházat fogják eltiporni. Ha nem élünk ezzel a lehetőséggel, valójában mi papok és hívek és püspökök leszünk a felelősek. Mert prófétai szerepünket nem vállaltuk fel. A ne csináljunk olyat, amiből bajunk lehet, biztonságába húzódunk. Azzal, hogy az Istenért és értünk támadott vezetőinket nem védjük meg, valójában Krisztus Egyházát engedjük a gyilkosok prédájára. Belemenekülve

abba – az egyébként nagyon fontos részfeladatba – hogy nagyszerű NEK-et valósítunk meg. Holott a NEK által a világegyház szócsöveiként Isten azt is várja tőlünk, hogy az egész világegyházat védjük. Mozgósítsunk imára és kiállásra. Mert próféták vagyunk – papok, püspökök, de világiak is – akiknek a jelen helyzetben történő hallgatása Isten elárulása és az emberek gyilkosok kezére juttatása.

Mit jelent a püspökeink mellé állni? Miért imádkozzunk?

Magyarországot az EU a keresztény erkölcsök védelmét szolgáló törvény miatt támadja.

Nyilvánvaló, hogy a kereszténységet ennyire védő törvényeknek nem csak nagyon örülnünk kell és nem csak, hogy ettől hangosnak kell lennie a katolikus sajtónak (amit egyébként én nem nagyon érzékelek), hanem szembe kell szállni a támadókkal.

Elsősorban a püspöki karnak Istentől rendelt kötelessége, hogy minden lehetséges hírközlő fórumon a leghatározottabban elítélje a törvénytelen és romboló támadásokat és tiltakozzon – a magyar törvények melletti kiállását deklarálva.

Az MKPK-nak mozgósítania kell az európai és más püspöki karokat a közös kiállásra és hirdetni azt, hogy más országokban is ilyen törvényeket hozzanak.

Nemzetközi hírű jogászaink vannak. Nemzetközi jogi fórumokon tiltakozásokat kell szervezni a jogtalan támadások ellen. A Vatikánt pedig – a sok támogató magyar hívő nevében – arra kell ösztönözniük, hogy pápai tekintéllyel emeljen szót a magyar törvény védelmében. És ezen törekvésekről tájékoztassa a világot.

Ha püspökeink most hallgatnak, akkor ezzel a passzivitással a hitünket és az erkölcsöket eltiporni akaró sátáni erőket támogatják. Akaratlanul is Krisztus Egyházának a gyilkosait támogatnák.

Álljunk püspökeink mellé imáinkkal a felsoroltak mindegyikéért és minden módon közöljük is velük azt, hogy mellettük állunk abban, hogy kiálljanak az Egyház védelmében akkor is, ha ezzel a támadásokat és rágalmakat (az állami vezetők mellett) rájuk is zúdítani fogják. És tudatosítsuk bennük, hogy segítünk nekik, hogy hallgatással ne legyenek bűn-

részesek és árulói Krisztusnak. És imádkozzunk meg imádkoztassunk és zörgessünk azért, hogy Ferenc pápa emelje fel szavát a keresztényüldözés és emberrontás fővezére, Soros György ellen. Kérjük a Sátántipró Asszonyt, segítsen fölvállalnunk a próféta szerepét és megvédeni a keresztényüldöző liberálisoktól országunkat, de ezzel a világot is.

A port is rázzátok le lábatokról

A mai evangéliumban Jézus térítő útra küldi tanítványait. Jézus nem ígéri meg nekik, hogy mindenütt sikeresek lesznek. Felkészíti őket arra is, hogy mit tegyenek akkor, ha nem fogadják be őket. Ezt mondja nekik: Ahol nem hallgatnak meg titeket, menjetek el onnét, s még a port is rázzátok le lábatokról. (Mk 6,11; Lk 9,5) Mit jelent ez, hogy még a port is rázzátok le lábatokról?

Semmiképpen nem azt jelenti, hogy rosszat kívánjanak nekik, vagy haragudjanak rájuk. Isten továbbra is szereti azokat, akik a tanítványokat nem

fogadták be vagy akár bántalmazták is őket. Mi is kell, hogy szeressük őket. De hogyan?

A tanítványok lábára rakódott por ebben az összefüggésben azokat az érzéseket, fájdalmakat jelenti, amit a visszautasítás okoz az apostolnak. Vagy esetleg gúnyolódást, sértegetést, megszégyenítést, akár fizikai támadást is. De semmiképpen sem jelenti azt, hogy az apostolok rosszat kívánjanak nekik, fenyegessék őket, pláne nem azt, hogy Isten büntetését hívják le rájuk. Bennünket, híveket, mai apostolokat sem fogadnak mindig szívesen és nem mindig hallgatnak ránk. Bennünket is érnek kellemetlenségek, lelki vagy akár fizikai bántalmazások is, amikor Jézust hirdetjük. Hogyan reagáljuk le ezeket?

Ilyen esetben próbálok szeretetben maradni és csillapítani a feszültséget, ami lehet, hogy sikerül, lehet, hogy nem. De az is megtörténhet, hogy egyáltalán nem szívélyes lesz az elválás a másik fél részéről, de bennem is háborgás és zaklatottság és a kudarc élménye marad. Éppen ez az a ránk rakódott por, amiről Jézus beszél. Ez az a por, amit le kell ráznunk magunkról.

Hogyan szabaduljunk meg ettől a ránk rakódott portól? Először imával indítsuk föl magunkban a szándékot, hogy szeretni akarunk. Én ilyenkor mindig azt kérem a Szűzanyától, hogy százszor annyi kegyelmet esdjen ki, mintha minden szereplő mindent a legjobban tett volna, és én is mindent a legjobban csináltam volna és mintha minden a lehető legsikeresebb lett volna. Annak a százszorosát minden – a dologban – érintettnek.

De mivel újra és újra rám telepedik ez a negatív por, újra és újra kérem a százannyit a Szűzanyától. Én csak úgy hagyom el azokat, akik nem fogadták be Jézust, hogy előbb rábízom őket a Szűzanyára. Azokat, akiket igazságtalannak éreztem, a bántalmazókat, de azokat is, akiket esetleg az Egyház ellen hangoltak, így megbotránkoztattak másokat. Minden érintettet. Tehát a port lerázom magamról, de úgy, hogy nekik sokkalta jobb legyen.

De mi van akkor, amikor fizikailag jóvátehetetlen kárt okoztak valakinek? Évtizedekkel ezelőtt egy autóbuszvezető részegen vezetve elütötte egy édesanyának egyetlen kisgyermekét és az meghalt.

Ez a földi élet szempontjából soha jóvá nem tehető kár. Ez igaz, de mi, akik tudjuk, hogy van örök élet, higgyünk abban, hogy Isten ezt a bajt annak a vigasztalhatatlan édesanyának is a javára engedte meg és a balesetben elhunyt gyermeknek is. Mert a földön nem, de odaát Isten megmutatja majd nekik, hogy a végtelen és örök boldogság eléréséhez menynyire hozzájárult ez a tragédia.

Viszont van olyan eset is, amikor lelkileg tettek tönkre valakit. Régi történet, de konkrét esetre gondolok. Egy ötödikes gyereket bűnre csábított egy idősebb iskolatársa. Megrontotta ezt a kisebbet, aki a továbbiakban már a saját bűnössége miatt süllyedt le erkölcsileg. Viszont, ha nem indítják el a bűn útjára, akkor tiszta életet élt volna. Meg lehet az ilyet bocsátani? Le lehet ezt a port rázni?

Két okból is meg kell bocsátani. Az első az, hogy az örök élet szempontjából az egyik legveszélyesebb bűn a gőg. Ha valaki makulátlan tisztasággal éli is meg életét, a gőg által könnyen éppen a jósága okozza a vesztét. Aki bűnösnek érzi magát, az sokkalta könnyebben rátalál arra az alázatra, amely nélkü-

lözhetetlen ahhoz, hogy az Isten belénk költözzön. És Jézus nem az igazakat jött hívni, hanem azokat, akik bűnösségük alázatából fordulnak hozzá és bíznak benne.

Van még egy másik ok is. Akit erkölcsileg egy életre tönkre tettek, annak földi szempontból is jóvátehetetlen kárt okoztak, de az örök boldogság elveszítésének komoly veszélyét is okozták, tehát egy kimondhatatlanul nagy kárt okoztak. De ezt a károkozást Isten – végtelen irgalma és jósága révén – a létező legnagyobb lehetőséggé változtatja. Nevezetesen azt, hogy a kárvallott a lehető legjobban hasonlítson a Mennyei Atyához, aki minden embernek, azaz minden bűnösnek végtelen nagy irgalommal megbocsátja minden bűnét. A Miatyánkban így imádkozunk: bocsátsd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Akit egész földi életére erkölcsileg tönkre tettek, annak végtelenül nagy kár okozását kell megbocsátania. De ha – érzelmeiben nem is – szándékában akar megbocsátani, akkor éppen így fog hasonlítani a Mennyei Atya végtelenül nagy irgal-

mához. És ha belegondol – Isten végtelenül nagy jósága révén – éppen tönkretevőjét használta fel Isten az ő ilyen szintű megistenüléséhez.

Hasonlítsunk ahhoz a Mennyei Atyához, aki mindent megbocsát és áldássá tesz.

Evésre sem maradt idejük

Hallottuk a mai evangéliumban, hogy Jézus így szólt tanítványaihoz: „gyertek egy magányos helyre, hogy pihenjetek egy kicsit. Mert olyan nagy jövés-menés volt körülöttük, hogy még evésre sem maradt idejük." (Mk 6,31)

Jézus és a tanítványok a legszentebb feladatok forgatagában voltak. Jézus nem azt mondja a tanítványoknak, hogy átszervezzük a dolgokat, segítőket kapcsolunk be. Meg nem azt, hogy annyira fontos dolgokat csináltok, hogy ez nem maradhat el, szedjétek össze magatokat. Nem. Arra szólította fel a tanítványait, hogy az embereket, a sok szent és fontos dolgot hagyják ott. Miért?

A feladatok tényleg végtelenül fontosak voltak, hiszen az emberek örök életéért dolgoztak. Isten tényleg belekapcsolja követőit az emberek üdvözítésének végtelenül fontos munkájába, de a lényeg az, hogy ezt Ő csinálja. Minket csak belekapcsol. Neki viszont teljesen mindegy az, hogy mekkora a mi hozzájárulásunk. Egyet kér. Azt, hogy amire képesek vagyunk, azt megtegyük. A többit viszont hittel merjük rábízni, mert lényegileg úgyis Ő csinál mindent.

A mai világ bennünket is rohanásra buzdít. Végtelenül fölszaporodott a szép és szent feladatok lehetősége. Nekünk nem kell stresszelnünk azért, mert nem tudunk minden jót megtenni. Azt kell megtennünk, amit Jézus kér tőlünk. Az Isten akaratát. Amit Isten akar tőlünk, ahhoz mindig ad erőt, képességeket és körülményeket. Sokszor más emberek bevonása által. Van úgy, hogy csak meg kell találnunk valakit, aki az általunk végzett munkát megcsinálja. Mórahalmon rábíztam valakire az irodát. Én tanítottam be, de később láttam, hogy valójában mennyivel jobban csinálja, mint

én előzőleg. Ő olyan szépen bánt az emberekkel, ahogy én szerettem volna bánni velük. De a gyakorlatban nekem nem sikerült.

Részint azért, mert nekem mindig volt más feladatom is. A lényeg viszont mégsem az, hogy az átszervezés a megoldás. Jézus lényegi üzenete a mai evangéliummal az, hogy a szent dolgokat is tudjuk elveszíteni. Persze nem mindegy, hogyan veszítjük el.

Az első lépés az, hogy tudatosítsuk: nem minden szép és szent dolgot kell megcsinálnunk, csak azt, amit Jézus kér tőlünk. Tehát nem kell mindenáron ragaszkodnunk a legszentebb dolgokhoz sem. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az ima, a felebaráti szeretet tettei, a köteles munka, a saját szükségleteink és korlátaink által éppen akkor megjelent Isteni akaratot kell felvállalnunk. De az ellenkezője is ugyanúgy igaz. Mindezeket tudnunk kell elveszíteni az éppen akkor a másikban megjelenő isteni akarat miatt.

Azonban azt, hogy mikor melyiket válasszuk és veszítsük el, csak az fogja meglátni, aki őszin-

tén keresi Isten akaratát. És nem az a célja, hogy a legszebb dolgot tegye meg, vagy azt valósítsa meg, amit magunktól várunk el, vagy amit mások várnak tőlünk. Hogy mi is ez az isteni akarat? Ezt folytonosan keresnünk kell. A körülmények által, a feletteseink rendelkezései által, a Szentírás szavai által, a lelkiismeretünk szava által, egy körülmény által és még ki tudja, milyen impulzusok által fogja Isten megmutatni.

Az Isten akarata megélésének tehát lényegi része az, hogy készek legyünk elveszíteni fontos és szent dolgokat is, de nem a saját kényelmünk és biztonságunk, meg az emberek elvárásai szerint, meg a magunk sikereinek megvalósítása szerint, hanem a legbensőbb isteni akarat keresésének lelkületében.

Ez azt jelenti, hogy szép, szent és fontos dolgokat is tudnunk kell elveszíteni látszólag akár mellékes dolgokért is. Amint Jézus elvonta a tanítványokat a szent és üdvözítő munkából. Amikor Isten akarja. Ekkor ugyanis a tanítványok további munkája már részint egyre görcsösebb erőlködés lett volna. Egyre kisebb szeretettel csinálták volna. Más szóval: már

nem Istent adták volna, hanem tökéletlen és parány önmagukat. Viszont amint a zsoltáros mondja: pihentében is megad az Úr mindent, annak, akit szeret.

Régen természetes volt mindenki számára, hogy az a jó pap, aki megszakítás nélkül dolgozik a plébánián. Voltak papok, aki évtizedek óta nem voltak szabadságon. Ez volt az eszmény.

1977-től kezdve én is csatlakoztam papokhoz, akik hetente egy napot együtt töltöttek. Mivel a vallásos közvélemény ezt nagyon furcsállotta, azt mondtuk, hogy szabadnapot tartunk. Ezzel a címszóval valahogyan elviselték, de emiatt sokan roszszabb papoknak tartottak bennünket.

Valójában ez nem a világi értelemben vett szórakozás napja volt. Még akkor sem, ha tényleg volt benne kirándulás, sport, fürdő meg játék. Mi hittünk abban, hogy Jézussal vagyunk együtt, egymással is közösségben. És tényleg lelki nap is volt. Együtt miséztünk, együtt zsolozsmáztunk, rózsafüzért imádkoztunk. De szellemi töltekezés is volt. A nagy Egyházzal is élő kapcsolatba kerültünk. Jé-

zussal együtt töltött idő volt ez. Biztonsággal állíthatom, hogy szabadnap nélkül elvesztem volna. De az évtizedek során a vallásos köztudatban is természetessé vált a papok szabadnapja éppen azért, mert nyilvánvaló lett a folyamatosan erőlködő papok deformálódása vagy összeroppanása. Pihentében is megad mindent az Úr annak, akit szeret.

Viszont nem mindegy, hogy milyen lélekkel hagyunk el embereket vagy szép dolgokat. Hogyan tehát? Én így fogalmazom meg: Akiket Isten akaratát keresve elhagyok, azokat a Szűzanyára bízom kérve, hogy százszoros kegyelmet adjon, mint amit én ideális esetben adtam volna nekik.

Összefoglalva: a mi célunk nem a szép és szent dolgok megvalósítása kell, hogy legyen, hanem Isten minden pillanatban ránk vonatkozó akaratának a keresése és megvalósítása.

Miben van a bizodalmunk

A csodálatos kenyérszaporításról szólt az evangélium. Jézus jóllakatott több mint 5 ezer embert öt kenyérből és két halból. (Mt 14,17-21; Mk 6,38-44; Lk 9,13-17)

Amikor Jézus látta a tömeget feléje közeledni, Fülöptől kérdezte meg, honnét vegyünk kenyeret. Nyilván azért tőle, mert ő úgymond szakértő volt. Hozzáértően tudott válaszolni: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset – mondta. Jézus ebből a reménytelen semmiből lakatta jól a tömeget. Jézus arra hív bennünket, hogy a fő célunk az Isten országa legyen. Abban a hitben, hogy a többi hozzáadatik nekünk.

Két olyan történetet mondok, ami segíthet bennünket, hogy nekünk is Istenben legyen a bizodalmunk.

Lengyel Antal körösladányi plébános februárban hunyt el. Hallgassuk az ő vallomását.

„1985-86-ban Zákányszéken voltam káplán. A plébános Lénárd György volt. Papp Imre bácsi hí-

vem a környező tanyavilágban lakott. Minden vasárnap kerékpárral jött misére és megkérte, hogy a kerékpárt a mise idejére betehesse a plébániára. Nem nősült meg, mert a szülők korán elhaltak és neki kellett fiatalabb testvéreiről gondoskodnia. Akkoriban 75 éves lehetett. Mélyen hívő volt. Gyakran beszélgettünk mise után. Egy alkalommal a következőket mesélte:

Kint az orosz fronton történt 1944-ben. A visszavonulás már megkezdődött. Egy alkalommal a magyar tisztek két katonát kiküldtek járőrbe. Az oroszok elfogták őket. Bezárták őket egy hosszú épületbe, egy folyosó végén egy terembe. A főbejárathoz és a teremhez is őröket állítottak. Éjszakai őrváltáskor kérdezte az egyik őr a másikat, mit csináljon a magyarokkal. Az egyik elfogott katona értette az orosz beszédet. A válasz az volt, hogy a parancsnok rendelkezése szerint, amikor kivilágosodik hajnalban, le kell őket lőni az udvaron.

Éjszaka benyit egy fiatalember. Azt mondja magyarul, gyertek velem. Az őrök mindent láttak, az is, aki őket őrizte, az is, aki a bejáratnál volt. Egy

szót sem szóltak. Kivezette őket, vezette őket egy darabig, aztán azt mondta, most már (az alakulathoz) hazataláltok. És elbúcsúzott tőlük.

Mikor megérkeztek az alakulathoz és elmesélték az esetet, kérdezték tőlük a többiek, hogy ismerték-e az illető fiatalembert. Nem ismerték. Mennyi idős lehetett? 20 év körüli, magyarul beszélő középmagas fiatalember volt. És leírták kb. hogy nézett ki. Papp Imre is hallgatta őket. Elővette tárcáját, amelyben volt egy Kaszap István kép. Megmutatta nekik és a két katona csodálkozva mondta, igen ő volt.

Édesapám, id. Lengyel Antal, rábaszentmihályi származású néhai csendőr főtörzsőrmester Budapesten szolgált a II. Világháború alatt. A háború végén 1945-ben nem menekült, nem volt félnivalója. 1945-ben letartóztatták, az Andrássy út 60-ba került. 150 embert zsúfoltak be egy nem túl nagy cellába. Éjszakánként folytak a kihallgatások és verések. Minden éjszaka 5-6 embert elvittek, abból 2-3 nem jött vissza, a többiek félholtra verve jöttek vissza.

Lengyel Antalt is elvitték az egyik éjjel. Körbevették a pribékek, 5-6 ember jutott egy rabra. Korbács

volt a kezükben, készülődtek a veréshez. Egyszer csak bejön egy fiatalember, megfogja a vállát, elhúzza onnan, mondván, mit akartok evvel a szerencsétlennel. És visszavezette a cellájába. Id. Lengyel Antalt azóta sem hívták ki éjszakai kezelésre. 1945-ben szabadon engedték. 1947-ben újra letartóztatták, újra szabadon engedték, 1951-ben úgyszintén. Id. Lengyel Antal is Kaszap István tisztelő volt. A fiatalemberrel sem azóta, sem azelőtt nem találkozott. Úgy sejtem, az illető Kaszap István lehetett, mivel édesapám nagy tisztelője volt."

Az evangéliumban és a történetekben is Isten csodájáról hallottunk. Isten néha tesz csodát ma is, méghozzá azért, hogy higgyünk benne. Azért, hogy ne féljünk semmiféle élethelyzetben és a legfontosabb célunk mindig Isten országának a keresése, építése legyen.

Aki e kenyérből eszik, örökké él

A mai evangéliumban Jézus az oltáriszentségről beszél. „Aki e kenyérből eszik, örökké él. Ez a kenyér az én testem a világ életéért." (Jn 6,51) Mi a hatása ennek az életünk számára? A bűnös és parány embert átisteníti. Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem – mondja Szent Pál. (Gal 2,20) De induljunk el sorjában.

Isten emberek által megteremtett bennünket. Isten remekművei vagyunk mindahányan. A bűneink és emberi akaratunk által azonban deformálódunk, de mégis Isten remekművei maradunk. Isten így is végtelenül szeret bennünket. Sőt. Ha megbánjuk bűneinket, akkor jobban örül nekünk, mint 99 igaznak. Jézus nem az igazakat jött hívni – mert ilyenek nincsenek is. Mindnyájan bűnösök vagyunk. Aki igaznak tartja magát, az távol tartja magát Jézustól.

A húsvéti öröménekben így imádkozunk: Ó szerencsés vétek. Jézus a mi bűneinkből is szerencsés vétket csinál. Az szeret jobban, akinek többet meg-

bocsátanak. Éppen a bűneink által kerülünk közelebb Istenhez. Persze megbánva – szükség esetén meggyónva – azokat.

Valaki abortuszokat csinált. Egy abortusz is szörnyű nagy bűn. Viszont ismerünk olyanokat, akik ezt a vétküket megbánva az abortusz ellen kampányolva számtalan ártatlan gyermek életét mentették meg. Ha nem követik el korábban ezeket a vétkeiket, akkor a világon mérhetetlenül több gyermek életét oltották volna ki. Sokan éppen abortusz vétkei miatt lettek – akár világszinten is – a gyermekek megszületésének apostolai. Isten ilyen súlyos bűnöket is szerencsés vétekké tud változtatni.

Azonban a szerencsés vétek nem csak ilyen kapitális bűnök jóvá formálását jelenti. Ez a folyamatos programunk lehet. Törekszem rá, hogy bármikor, amikor bűnt követtem el, kérjem a Szűzanyát, hogy százszoros kegyelmet eszközöljön ki. De nem csak a bűn kategóriájában. Amikor nem jól csinálok valamit, vagy egyszerűen nem sikerül valami, akár apróságok – akkor szintén kérem a Szűzanyát, hogy százszoros kegyelmet imádkozzon ki. Rendszeres

imám, hogy Szűzanyám, minden negatívumot százszoros kegyelemmé változtasson. De nem csak azokat, amikről én tehetek, hanem azokat a negatívumokat is, amelyeket hallok a nap folyamán másokkal kapcsolatban.

Ez azt jelenti, hogy a szörnyűségesen negatív világunkat Isten folyamatosan átisteníti. Ez a kenyér Jézus teste a világ életéért. Ez azonban még csak előjáték. Mert azáltal, hogy felhasznál bennünket Isten a földi világunk átistenítésében, azzal az igazi életet, az örök boldogságot építi.

Beszéltem itt a Szűzanya közbenjárásáról, de ez ugyanazt jelenti, mintha Jézusról mondtam volna. A Szent Szűz éppen azért a nagy közbenjárónk, mert benne, a kegyelemmel teljesben már földi életében is az Isten élt és működött. Az az Isten, aki számunkra, őt befogadó emberek számára az élet kenyere. A földi életünket is átistenítő kenyere, de teljességgel a Mennyország, az örök élet kenyere.

Ne a földi kenyeréért fáradozzunk, hanem az örök élet kenyeréért, amit az Oltáriszentségben a maga valóságában kapunk.

A bennünket boldogítót ünnepeljük

Nagyboldogasszony ünnepe van. A Szűzanya boldogságát ünnepeljük. Azt ünnepeljük, hogy amikor a Szűzanya a földi életét befejezte, akkor testestől, lelkestől fölvétetett a mennybe.

Mit élt meg a Szűzanya környezete? Azt élte meg, hogy a Szűzanya nincs köztük többé. Az a Szűzanya, akit nagyon szerettek. Hogyne szerették volna azt, aki folyamatosan Istent sugározta, aki emberileg is mérhetetlen nagy ajándék volt minden körülötte élő számára. Az ő számukra ez volt az a pillanat, amikor árvának érezték magukat. Azt a pillanatot, ami valójában a Szűzanya mennyei dicsőségének, a mennyei boldogságának a kezdete. A tanítványok is szomorúak voltak, amikor Jézus a Mennybe ment. Nyilván a Szűzanya környezete is hasonlóan fájdalmas szomorúságot élt át, amikor a Szűzanyát elveszítették. Olyan mértékben tudtak osztozni a Szűzanya örömében, boldogságában, amilyen mértékben a hitük szemüvegén keresztül néztek.

Nagyboldogasszony arra hív bennünket, hogy hitünk által osztozzunk az Ő boldogságában. Már most boldogsággal akar megajándékozni bennünket. Azonban csak olyan mértékben tud boldoggá tenni, amilyen mértékben a hit szemével nézünk. Azt akarja, hogy a világ összes fájdalmát, negatívumát Isten szemével nézzük. Azt akarja, hogy a tengernyi negatívum mögött is felfedezzük azt, hogy ez is az igazi boldogsághoz visz közelebb bennünket. Azt akarja, hogy ne a rövidlátó emberi logika szerint keressük a boldogságot. Ne hamis örömökben keressük. Amikor emberi szemmel nézzük a dolgokat, nem látjuk azt, hogy mitől leszünk boldogok és mitől boldogtalanok.

Az első világháborúba boldogságtól ittasan mentek a katonák, hogy az országért, meg a saját dicsőségükért nagy dolgokat fognak tenni. Aztán nem sokkal később értették meg, hogy nem a boldogságba meneteltek. Az akkori hatalmas, ünneplő tömegek számára is minden katonának, minden hozzátartozónak mérhetetlen nyomorúság elindítója volt ez a diadalmenet, meg az ország szörnyűséges pusz-

tulásának, kárának elkezdődése. Azt hitték, hogy most ez a boldogságban való menetelés, miközben homlokegyenest az ellenkezője volt a valóság. De ez fordítva is így van.

Annak idején, amikor az egyik pap testvérünk bejelentette a szüleinek, hogy pap akar lenni, akkor azok teljesen ledöbbentek. Nagyon vallásos szülőkről van szó. Azt mondták: hát nem így gondolták. A több gyerek közül őbenne bíztak. Arra számítottak, hogy majd ő fog gondoskodni róluk idős korukban.

Direktbe nem beszélték le, csak arra igyekeztek rábírni, hogy várjon még, ne siessen. Fiuk Jézus szavaival válaszolt: „aki jobban szereti apját, anyját… nem lehet tanítványom". És ment a szemináriumba. A szülők ezt a legteljesebb elveszítésnek, egy boldogtalanságnak élték meg. A későbbiek során ez a pap sok éven át a szülők lakhelyén működött. Amikor pedig a szülők megbetegedtek, ez a fiuk látogatta őket a kórházban.

Amikor édesapja gondozásra szorult, ez az elveszített pap fiuk járt naponta tornáztatni édesapját és gondoskodott róla. A szülők utolsó éveiben is ott

volt mellettük. Amikor elindult a papság felé, azt hitték, elveszítették ezt a fiukat, a reményüket. Úgy érezték, hogy oda a boldogságuk. A valóság evilági értelemben is éppen az ellenkezője volt. Ha csak az evilági szinten nézzük a boldogságot, akkor is mérhetetlenül sokat kaptak ezek a papszülők – és éppen azáltal, hogy azt élték meg, vége a boldog reményeiknek. Pedig az evilági boldogság csak egy harmatgyenge előleg ahhoz képest, amit Isten adni fog odaát.

A boldogságos Szüzet ünnepeljük tehát, aki bennünket is boldogítani akar. De elsődlegesen nem a világ csalóka boldogságával, hanem az igazi boldogsággal. Ráadásképpen nem csak akkor, amikor már megérkezünk életünk befejezése után, hanem amennyire csak lehet, már mostani, földi életünkben is. De ezt csak a hit által tudjuk befogadni. Mert többnyire éppen a legnagyobb isteni ajándékok megérkezésekor fájdalmat, félelmet érzünk. Ez még a Szűzanyára is vonatkozik. Amikor Gábor angyal meghozta neki a végtelen nagy örömhírt, hogy a megváltó édesanyja lesz, akkor

így vezette be: Ne félj, Mária. A Szűzanya is félelmet érzett, amikor a boldogító felkérést kapta.

Köszönjük meg a Szűzanyának, a Nagyboldogasszonynak, hogy bennünket is boldogítani akar a végtelen örök boldogságra segítéssel, de már a mostani, földi életünk boldog megélésével is. Kérjük, hogy segítsen olyan hithez, amely az élet minden helyzetét, akár a legnehezebbet is átragyogja. Mondjuk neki: Szűzanyánk, olyan hitet adj nekünk, amely minden helyzetben boldogít bennünket, sőt olyan hitet, mely által mi magunk is másokat boldogító emberek leszünk.

Engedni vagy szembeszállni

A mai evangéliumban Jézus vitázik a farizeusokkal. Jézus ekkor is, de sokszor máskor is harcba száll a farizeusok ellen. Hogyan kövessük a példáját? Veszekedés árán is ragaszkodjunk a vallásos élethez? Lehetetlenné válunk akkor, ha mindig és mindenben a legjobbhoz ragaszkodunk. Mikor kell harcba

szállnunk és mikor kell a békesség kedvéért engednünk? A békesség kedvéért, az Istentől elvárt szeretet nevében gyakran fel kell áldoznunk a nagyobb jó lehetőségét. Vegyünk egy példát.

A családanya azt szeretné, ha a gyerekekkel együtt megnéznének egy szép és jó, vallásos filmet. Mondjuk Casciai Szent Rita életét. De a gyerekek egy meccset szeretnének nézni. A békesség kedvéért van, amikor szeretetből engedni kell a kevésbé jónak. Ilyen típusú engedményt sokszor vállalnunk kell. Viszont nem mindegy, milyen lelkületből hozunk meg egy ilyen döntést.

Én így fogalmaznám meg imámban: Szűzanyám, Isten akaratát látom abban, hogy szeretetből, a békesség kedvéért, lemondjak arról, hogy a Szent Rita filmet nézzük meg. Annak ellenére, hogy ez sokkal jobb lenne a családnak. Lemondok tehát, de százszoros kegyelmet kérek a család minden tagjának. Százszor többet annál, mint ha a Szent Rita filmet néztük volna meg.

És később is, ahányszor csak eszembe jut, hogy jobb lett volna a filmet nézni, újra és újra százszoros

kegyelmet kérnék. Így – áldozatunkkal és hitünkkel – sokkalta nagyobb kegyelmeket érünk el, mint ha a jobb filmet nézte volna meg a család. Persze a későbbiekben is vegyük észre a lehetőséget és nézzük meg, ha lehetőség adódik erre.

A keresztény a világban él. Itt is ugyanaz a megoldás. Egy tanárnak egyest kell adni, mert a diák annyira nem tud. Sem az igazság, sem a szeretet nem engedi meg, hogy jobb jegyet adjon. De miközben az egyest adja, kérheti a százszoros kegyelmet neki.

Viszont van olyan eset, amikor ellentétes érdekek között kell választani. Például a templomban az egyik hívő a melegtől szenved, a másik a huzattól.

A magam részéről késznek kell lennem mindkét megoldást elviselni. Még egészségem károsodása esetén is. De itt mások nevében kell dönteni. Kinek a javára döntsek. Hát itt mérlegelni kell a lehetőségeket. Például azt, hogy kinek van nagyobb tűrőképessége. Nézni kell azt, hogy nem lesz-e botrány. Meg azt, hogy lelkileg minél kisebb kárt okozzunk. Pl. ha tudom azt, hogy utólag meg lehet értetni majd az egyikkel, akkor ezt is figyelembe kell vennem.

Ráadásul egy ilyen döntésben mindig benne van az a lehetőség is, hogy tévedek a következmények megítélésében.

De Isten azt akarja, hogy döntsek. Aztán döntök, mert Isten akaratát látom ebben – vagy az ellenkezőjében. Viszont föltétlen kiegészítve azzal, hogy a szenvedő feleknek százszoros kegyelmet kérek. Százszorosat, mintha számukra kedvező lett volna a döntés.

Viszont van egy határ, ahol nem engedhetünk. Bűn árán nem vállalhatjuk azt, hogy engedünk.

A család havonta egy vasárnap vidékről hazajön. A nagymama nem megy templomba, hogy főzzön nekik. A nagymama ezt családja iránti szeretetből teszi. Valójában azonban bűn árán akar szeretni. Ez látszólagos szeretet. Ez a lelki halálba vezet. Számtalan olyan nagymama van, aki így panaszkodik: olyan jók a gyermekeim, de templomba nem járnak. Pedig a gyerekek vallástalanságának sok esetben ő maga volt az oka az által, hogy korábban nem vállalta fel a konfliktust az Istenért való kiállásban. Itt Jézusnak az a szava igazít el: „Ne gondoljátok,

hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot." (Mt 10, 24) „Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám". (Mt 10, 37) Aki saját gyermekét jobban szereti, mint Jézust, az nem hisz abban, hogy a boldogságot Isten tudja megadni gyermekének, nem ő, az édesanya (édesapa). És az édesanya ezt a boldogságot éppen az által segíti megvalósulni, hogy vállalja a gyermekéről való lemondást az Istenért.

Inkább vállalnunk kell a konfliktust, mint hogy bűn árán engedjünk. De ez esetben Jézusért vállaljuk a konfliktust. Jézusért, aki a legjobbat akarja és egyedül ő az, aki meg is tudja adni annak a gyermeknek. Én ilyen helyzetben is így fogalmaznék: Szűzanyám! Isten akaratából vállalom a konfliktust azokkal, akiket a legjobban szeretek. De százannyi kegyelmet kérek számukra, mint amennyit el akartam volna érni engedékenységemmel.

„Boldogok a tiszta szívűek…”

Jézus azt mondja a Hegyi beszédben, hogy „Boldogok a tisztaszívűek…” (Mt 5,8) Boldog vagy? Boldog akarsz lenni? És mi kell hozzá? Hallottuk, tiszta szív… Vajon milyen a mi a szívünk: tiszta vagy piszkos?

Legtisztább szíve itt a földön Jézusnak és a Szűz Anyának volt. Minél szorosabb a szeretet-kapcsolatunk kettőjükkel, annál inkább tisztul a szívünk a bűnöktől. Igen ám, de nemcsak a bűnök piszkítják be a szívünket! Hanem a gondok, a csalóka gazdagság szintén olyanok, amik be tudják szennyezni, el tudnak vinni bennünket a keményszívűségig, elszakíthatnak minket Jézustól.

1. Amikor szeretné valaki megtisztítani szívét, akkor nem elég fölismerni a bűneit – bár ezt se tudja mindenki, pl. „nincs bűnöm, nem haragszom” mondják egyes gyónók; a másik meg, „még arra is haragszom, aki haragszik”; „csak az utóbbi években ismertem fel, hogy a legnagyobb bűnöm: nem vagyok boldog”; mulasztások) – meggyónni, bűnbá-

natot tartani. Mert mi kell még ezen túl? Az, hogy betöltsem a szívemet Jézussal. Ha nem Ő a szívünk Ura, hanem mi vagyunk a szívünk Ura, akkor az is beszennyezi. Tehát amikor szívünk középpontja az egónk. Egyetlen valaki, akinek át kell adni szívünk trónját: Jézus. Mert ő az egyedül, aki meghalt értünk.

2. Hogy milyen állapotban van a szívünk, azt a SZAVAIM elárulják. Hogy mi van a szívemben, azt nagyon könnyen le lehet mérni azon, hogy mi jön ki a számon: ítélkezés, panaszkodás, gyűlölködés, irigykedés… Vagy pedig a hála, istendicsőítés, vigasztalás, humor, a szeretet és az öröm. Egyszóval: az EVANGÉLIUM! Igen, mennyit beszélsz Jézus tanításáról? (Varga László püspök mindent így tesz mérlegre: „Mit is mond erről az evangélium”?)

Talán túl szemérmesek, gátlásosak vagyunk, és azért nem beszélünk róla? Vagy nem tartjuk fontosnak és mással van betöltve a szívünk? Politikával, gazdasággal, sporttal, problémákkal, evilági gondokkal, járvánnyal stb.… Rajtunk múlik, hogy mivel van betöltve a szívünk. Neked mivel van? És

az, hogy mi van a szívünkben, kiderül a szavainkból. Abból, hogy miről és mennyit beszélünk. Ugye milyen nagyon-nagyon fontos ez? Gondolkodtatok ezen már? Ezen, hogy a szavaink mélységesen ránk bizonyítják, hogy tiszta-e a szívünk. (Joyce Meyer)

3. Én hiszem, hogy Isten szenvedélyesen szeret minket. Külön-külön is az ő kedvence, drága kincse vagytok itt előttem mindnyájan. Mindegyikünknek mondja Izaiás szavain keresztül: „gyönyörűségem" (Iz 62, 4-5), szép és értékes vagy a szememben. Hátha még ezt is hozzátesszük, hogy egyenként, mindannyiunkért meghalt a kereszten. Ez aztán azt is bizonyítja, hogy milyen értékesek vagyunk.

4. Hogyan válhat tisztává a szívünk? – Amikor valakit szeretünk, szívesen vagyunk vele együtt, szívesen töltünk vele időt. Ha azt mondja valaki családtagjának, szerelmesének, hogy „nagyon szeretlek", de nem szán rá időt, nem ad neki lehetőséget a beszélgetésre, akkor azt fogja érezni a másik, hogy nem is szereti. Az egyik hitoktató papnak megdöbbentő élménye volt kamaszokkal Kaposváron. Jól szituált családból való gimnazista kamaszo-

kat tanított. Mindennel ellátták őket a szüleik, mert szerették őket a szüleik. De amikor leült a pap velük beszélni, sokszor hallotta tőlük ezt: „engem nem szeret apám”! –Dehát mindennel ellát, miért nem szeret”? „Mert nem beszélget velem, mert nincs ideje rám!” – és ez megdöbbentő tapasztalat volt. Nekem – fejezi be a pap – azért örültek, mert adtam nekik időt, lehetőséget arra, hogy beszélgessünk.

Az együtt töltött idő és a szeretet nagyon összefügg. Ha azt mondjuk, hogy szeretjük a Jóistent, akkor ott a kérdés, hogy mennyi időt adunk neki, mennyi időt szeretünk vele tölteni. Ha nincs időnk a Jóistenre, akkor csak gondoljuk, hogy szeretjük őt, de az az igazság, hogy nem szeretjük a Jóistent!

Mennyi időt adok annak, akit szeretek? Például édesanyámnak, barátomnak, páromnak? – Nem igaz, hogy nincs időnk rájuk. Mindenre van időnk, ami érdekel (akár egy tv műsor), amit, vagy akit szeretünk. Ha valakit szeretünk, ha valamire vágyakozunk, megteremtjük rá az időt. Ha pedig nem vágyakozom rá, nem lesz rá időm. Vágyakozom-e Isten után?

Megismétlem, vágyakozom-e Jézus után, aki a szívemet megtisztította és betöltötte, vagy pedig nem vágyakozom? Sok vagy kevés időt szánok-e a Jóistenre? Egy lelkigyakorlaton hangzott el: „Ma keveset imádkoznak a hívek”! De nem kevés időt szánnak pl. a tv-re, arra jóval többet. A legutóbbi lelkigyakorlaton legfontosabb tanítás számomra az volt, hogy jóval többet kell imádkoznom. Jóval többet! Azóta teszem is ezt. Csatlakozzatok ebben hozzám! Gyertek Ti is!

Menjünk együtt tiszta szívvel a Mennyország felé! Célunk a Mennyország. Néri Szt. Fülöppel együtt – akit a napokban láthattunk egy olasz filmben – mi is mondjuk: „A MENNYORSZÁGOT VÁLASZTOM!” (Varga László püspök beszéde alapján).

Aki elveszíti életét Jézusért, megtalálja

Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki elveszíti életét Jézusért, megmenti azt, hallottuk a mai evangéliumban. (Mt 16,25) Ez az örök életre

vonatkozó jézusi ígéret, de én már itt a földön is újra és újra megtapasztalom, hogy Isten valamilyen módon megajándékoz azzal, amiről érte lemondtam.

Az emberek fiatal korban megálmodnak maguknak egy csodaszép életet és lassan-lassan minden álmuk szertefoszlik. Az élet sokat ígér, de keveset ad. Aki keresi életét, elveszíti azt. Idős korban sokan depresszióba kerülnek, mert annyi mindenben csalódnak. Jézus éppen fordítva ígéri. Aki elveszíti életét érte, megtalálja azt. Két álmomról szeretnék most beszámolni, ami beteljesült.

A gimnázium vége felé – amikor még eszembe sem jutott a papi élet – élt bennem egy vágy. Egy vágy a Balaton iránt. Milyen jó lenne ott élni. Soha nem készültem ilyesmire, soha nem is imádkoztam ezért, de újra és újra eszembe jutott ez az álom. Aztán jött a hivatás a papságra. Ekkor minden evilági álmomat kész voltam elveszíteni Istenért. Természetes volt számomra, hogy nem lesz Balaton. Aztán mégis lett.

Kispapként elvittek katonának. A leszerelés előtt építőszázadhoz vezényeltek. Májustól októberig Sió-

fokon, közvetlenül a Balaton partján dolgoztunk. A munka nem volt nehéz és nem is volt sok. Ez inkább nyaralás volt. Ebéd után minden nap kedvünkre fürödtünk meg fejeltünk, labdáztunk a Balatonban. Legtöbbször szép idő volt. De az külön élmény volt, amikor a viharos Balaton part menti hullámai elborítottak bennünket. Minden este mentünk moziba. Minden hét végén hazautaztunk. Péntek déltől vasárnap estig – nem így neveztük, de – szabadságon voltunk. Isten személyre szabott ajándéka volt ez. Elveszítettem érte ezt az álmomat is, de még ezt is busásan visszaadta.

Volt egy másik álmom is: gondtalanul bolyongani Pesten. Isten ezt is megvalósította. Papi életemnek már a huszadik évén túl megbetegedtem. Súlyos kimerültség, fejgörcsök és kettős látás révén a pesti Uzsoki utcai kórházba kerültem. A kórház utáni lábadozás idején hosszabb időt töltöttem a fővárosban. Dolgozni még nem tudtam, pihennem kellett, így egyre többet sétáltam. Egyik alkalommal a Makkosmáriai Kegyhelyre mentem és visszafelé végig gyalogoltam Budapest belvárosáig. Nem

egyszer a Margit szigeten sétáltam egy fél napon át. Sokszor Pest valamelyik távolabbi pontjáról Sashalomig mentem gyalog. Az Üllői úti Örökimádás templomba még átutazó katonaként többször elmentem, hát oda ekkor is különös öröm volt betérni.

Isten nem feledkezett el az ifjúkori álmomról. Megajándékozott azzal, hogy teljes gondtalansággal, kedvemre bolyonghattam Pesten. Én ugyan elveszítettem ezt Istenért, de Isten ezt is visszaajándékozta.

Összegezve: A legnagyobb áldozat vállalása jegyében lemondtam az evilági élet örömeiről. Elveszítettem életemet Jézusért. És folyamatosan azt tapasztalom – a legkülönfélébb formában – hogy már evilági szinten is megtalálom az életet. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki elveszíti Jézusért, megtalálja azt.

Másokat naggyá tenni

Jézus tanítványai azon vitatkoztak, hogy ki a nagyobb közülük. A tanítványok a világ legnagyszerűbb iskolájába jártak. Jézus személyében a legtökéletesebb tanítójuk volt és ekkor még a lényeget nem értették meg.

Jézus éppen az ellenkezőjére hívja meg őket. Arra, hogy ne önmagukat, hanem a másikat akarják naggyá tenni. Ez Isten stílusa és törekvése az emberrel kapcsolatban. Ezt kell utánoznunk nekünk hívőknek.

Jézus folyamatosan isteni tökéletességgel élte meg földi életét, mégis azt mondta: „Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi majd végbe, amelyeket én cselekszem, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál". (Jn 14,12) Tehát az isteni szintre akarja emelni az embert. A lehető legnagyobbá akarja tenni.

És ezt minden emberre vonatkozóan akarja. Isten folyamatosan törekszik arra, hogy a parány embert naggyá tegye. A lehető legnagyobbá. Nem a maga nagyságát akarta láttatni, hanem szolgálni akart.

Jézus fizikai szinten nem volt szuperember. Sokan megelőzik. Nem Jézus a százméteres síkfutás világrekordere. Bár Istenben (Jézusban) a tudományok összes kincsei megvannak, de nem ő a világ legnagyobb tudósa. Nem ő írta a világ legnagyszerűbb verseit. Persze ezek az örök élet szempontjából nem a lényeges dolgok.

De a föntieket lényegi dolgokra vonatkozóan is mondta Jézus. Isten „törekvése" az, hogy sok mindenben magánál nagyobbá tegye az embert.

Ez a keresztény hivatása is. Minden felebaráttal kapcsolatban. Mindig arra kell törekednünk, hogy a másikat naggyá tegyük. Beleértve azt is, hogy magunknál is nagyobbá. Ezt az által érjük el, hogy szolgáljuk a felebarátot, aki mellettünk van. Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20,28) Szolgálatára lenni másoknak mindenben, ami szépet és jót akarnak.

Ezt teszi az édesanya a gyermekét illetően. Szolgálja mindenben. Nem vetélytársat lát benne, hanem folyamatos szolgálatával – általában – önmagánál nagyobbá teszi. Ez minden törekvése.

A hívő keresztény is ugyanezt kell, hogy tegye, de nem csak vér szerinti gyermekkel, hanem minden egyes felebaráttal kapcsolatban. Szolgálatára lenni mindig és mindenben azért, hogy naggyá legyen. Naggyá a múló evilági élet szempontjából is, de elsősorban és döntően a végtelen örök élet szempontjából.

És válogatás nélkül mindenkit szolgálni. A javát kell keresnünk jóknak és gonoszoknak, jóbarátnak és ellenségnek. Ez a szolgálat minden esetben mást jelent. Isten akarata szerint néha szavakat, máskor tetteket, adott esetben „csak" érte mondott imát, de valamit mindig. Akár mind a hármat is.

Mindig szolgálnunk kell minden felebarátot. Én így szoktam imádkozni: Szűzanyám! Segíts, hogy mindenkit naggyá akarjak tenni.

Jobb sántán bemenned az életre

Hallottuk Jézus szavait: „Jobb sántán, bénán, fél szemmel… bemenned az életre." (Mt 18,8-9) Ha a láb, a kéz, a szem megbotránkoztat… De ezek fontos és jó dolgok. Isten ajándékai. Igen, de veszély, hogy az Istent kiszorítják az életünkből. Hogyan lehet ezt megélni?

Amikor készültem a szemináriumba, elégettem a legtöbb fényképemet. Hogy a világ hiúságától szabaddá váljak. Aztán Isten visszaadta. Könyvem eddig 47 ezer példányban adtam ki, mindegyik hátoldalán a fényképemmel. 47 ezer fényképem jutott el az olvasókhoz.

Láttam, hogy az okosság is egy bálványom lehet. Ezért elhatároztam, hogy a szeretet lesz a mindenem. És három évig egyáltalán nem művelődtem. A butaság sűrű sötétjébe kerültem. Egy szerzetesnő kétségbeesetten biztatott, hogy olvassak, tanuljak. Ezt csak akkor kezdtem el, amikor egy papi közösségbe kerültem. Ettől kezdve – a többiek hatására és segítségével – a tanulás és az evilági dol-

gok is fontossá váltak, de már nem célként, hanem eszközként.

Isten a technikába is a testvérek által vitt bele, mert az sem érdekelt. Egyik paptestvérem modernebbre cserélte a számítógépét. A régi gépét nekem ajándékozta. Először csak levélírásra használtam. Viszont minden program teljesen az én papi feladataimra volt hangolva. Így szinte észrevétlenül belesodródtam és beletanultam a használatába.

A papi feladatokkal is így voltam. Én kizárólagosan csak szeretni akartam az embereket és Istenért élni. Természetes volt, hogy az elöljáróim semminek tartottak, hiszen tudták, hogy a tatarozás, az adminisztráció, a pénzügyek nem érdekelnek.

Isten azonban belevezetett az e világ dolgaiba is. De már nem mint cél, hanem mint a szeretet eszköze lett a sok e világi feladat.

Egy alkalommal súlyos kimerültségből fakadó betegség után kímélő életmóddal engedtek vissza az orvosok a munkába. Rám zúdult a sok feladat. Azt csináltam, hogy minden tennivalót címszavakban felírtam magamnak. A legkisebbeket is felírtam, a

nagyobb készületet igénylő feladatokat előre is. És a reggeli ima részeként végig olvastam Jézusnak az egészet.

Először ez egy gépelt oldal volt, de folyamatosan bővült. A csúcsidőben 14 oldal lett belőle. Ez ima volt. De mellesleg tanulás is lett belőle. Apránként betanultam a feladatokat. Mivel emlékeztem rá, mit is kell csinálnom, az emberekkel alkalmilag találkozva megszerveztem a tennivalókat. Így egyre inkább megtaláltam az alkalmas embereket, segítőket.

Tehát az ima és az abból fakadó tanulás mellesleg szervező munka is lett. Így továbbra is maradt erőm és időm a lényegre, konkréten az Istenre és a felebarát szeretetére.

Hát így mentem én az életre sántán, csonkán és fél szemmel. Egyelőre a földi életre, de hiszem, hogy az örök életre is.

Engedmények és a kereszténység

Hallottuk a mai evangéliumban a farizeusok kérdését az elválással kapcsolatban. Jézus válaszának lényege: Szívetek keménysége miatt írta Mózes a válással kapcsolatos engedményt. De aztán világosan kimondja: Amit Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét. (Mt 19,3-9) Nincs engedményes kereszténység. Ez a keresztény életének minden vonatkozására érvényes. Erről szeretnék most beszélni.

A kereszténység egyik fontos szimbóluma a kereszt. A kereszt függőleges szára fejezze ki számunkra az Isten-szeretetet, az Istenre figyelést. A vízszintes szára pedig az emberszeretetet, az emberekre figyelést. A keresztény Istenre figyelő és emberekre figyelő egyszerre. És folyamatosan. Ez egy folytonos erőfeszítésre késztet. Meggyőződésem az, hogy Európa a kereszténység miatt lett a kultúrában, tudományban, technikában és még annyi másban a világ fejlődésének motorja. És éppen azáltal, hogy a hiteles keresztények folytonosan Istenre is és a felebarátra is figyelő emberek voltak.

A világ embere egy dologra figyel. A világra. És ez szükségszerűen lényegi tévedéshez vezet. Még akkor is, ha jó és szép az a cél, amit meg akar valósítani. A kommunisták az ember javát, kiemelten az egyenlőséget tűzték zászlajukra. Lett belőle tömeggyilkos diktatúra. A liberálisok a szabadságot tűzik ki célul, ebből fakadt a mai világot uraló liberális diktatúra és az eszeveszett gender ideológia.

A keresztény életében folyamatos a kétirányú figyelem. Nincs engedményes kereszténység.

Sajnos előfordul, hogy a keresztény a keresztet mindkét szárára néz, de nem egyszerre. Hol az Istenre néz, hol pedig az emberre. Vasárnap elmegy a misére, este imádkozik, a kereszt függőleges szárát éli. Viszont ha napközben – elfeledve az isteni parancsokat – betölti a megélhetés, a saját maga és a család érdekeinek a gátlástalan keresése - akkor a keresztet függőleges szárát kihagyja. Gondolok például ítélkező beszédre, törvénytelen nyerészkedésre, amit akár szeretetből a családért vagy barátokért megenged magának. Ekkor a kereszt függőleges szára kimarad.

Ennek szinte következménye, hogy a gyerekek és unokák nem járnak templomba. A kívülállók számára pedig nem vonzó a vallásosságunk. Úgy látnak bennünket, hogy ezek ugyanolyanok mint más, csak járnak templomba.

A hagyományos vallásosság egy bizonyos rossz beidegződése, hogy a templomban mindenki csak Istenre figyelt. Az egymás mellett ülőknek pedig alig volt közük egymáshoz. Élték a kereszt függőleges szárát. Istent, de a vízszintes szár lényegileg kimaradt. Ilyen esetben az önmagában nagyon dicséretes radikalitásunkkal életidegenné és a vallási terméketlenség torz figurájává válunk.

Mi keresztények jelenleg már törekszünk arra, hogy a templomban is szeressük a felebarátot. Ahol ezt komolyan veszik, ott viszont előfordul, hogy a zsibvásár szintjére süllyed a templom. Hangoskodás, a szolgálatok profán világa. A kereszt függőleges száráról megfeledkezhetünk. Gyakorlatilag a templomban az emberszeretet legtöbbször ritka és apró gesztusokban nyilvánulhat meg, miközben nem adhatjuk alább, hogy a legteljesebben Istenre

figyeljünk. Ha viszont a felebaráti szeretetre törekvés miatt a benső istenkapcsolat kiveszik, akkor üres humanizmus szintjére süllyed a templomi létünk is. A kétirányú szeretet erőfeszítését elfeledve felcserélhetjük az Isten-szeretetet az emberszeretettel. Ez ugyanúgy rossz, mintha a szükséghelyzetben lévő felebarátot is kizárva csak Istenre figyelnénk.

Ráadásul – általtva önmagunkat – mindkét engedményünk, mindkét tévedésünk esetében a legtökéletesebbnek érezhetjük magunkat.

A cél nem is az, hogy kizárólag csak imádságot mondva szeressük Istent és nem is az, hogy csak a felebarátot szeressük. A cél az, hogy – mindkettőre készen – éppen azt éljük, amit Isten akarata akkor kér tőlünk. Az imában bennünk lévő Istent elveszítve a felebarátban jelentkező Istenért és viszont.

Ez viszont csak akkor valósulhat meg, ha az egyes hívők folyamatosan élik a kereszt mindkét dimenzióját. Ha a hétköznapok forgatagában is Istenre figyelve élünk. Állandóan készen arra, hogy a felebarátért elveszítve az imában bennünk élő Istent, szeressük és szolgáljuk a felebarátban jelen

lévő Istent. És viszont is. A felebarátot elveszítve az imában jelentkező Istenért. Ekkor tudunk egészen elmerülni Istenben, de úgy, hogy a rendkívüli helyzetben mégis észrevegyük és segítsük a szükséghelyzetben lévő felebarátot. Vagy az együttlét adta lehetőségek szerint kifejezzük szeretetünket felebarátaink felé.

De lehet egyszerre két irányba figyelve élni? Embernek ez lehetetlen.

Viszont amikor elkezdjük komolyan élni egyszerre az Isten és a felebarát iránti szeretetet, akkor látjuk, hogy mennyire tökéletlenül csináljuk. Szükségszerűen alázatossá válunk, mert Isten folyamatos csodáira van szükségünk ahhoz, hogy ezt jól megéljük. És Isten éppen ez által az alázatosságunk által tud működni, mert Isten az alázatosaknak tudja megadni az elengedhetetlenül szükséges kegyelmet.

Összegezve: A kereszt függőleges szára csak egy közönséges fa. A kereszt vízszintes szára is ugyanúgy. Nekünk mindig szükségünk van egyszerre mindkettőre, mert csak a kereszten üdvözülünk és másokat is csak az Isten és az emberszeretet foly-

tonos kettősségével segíthetünk igazán az üdvösség elérésében.

Nincs engedményes kereszténység. A kereszten van az üdvösségünk.

Isten mindig ajándékoz

A gazdag ifjú kora ifjúságától megtartotta a parancsokat. Jézus megkedvelte és már ezen a világon százannyit akart neki adni és az eljövendő világban az örök életet. Az ifjú nem ajándéknak látta és nem is fogadta el, mert nagy vagyonát fontosabbnak tartotta. (Lk 18,18-25)

Mi, mai hívők, sokat imádkozunk azért, hogy Isten mindenféle jót adjon. És közben nem vesszük észre, hogy Isten mindig ajándékoz bennünket is.

Az ajándékot viszont gyakran éppen a keresztek, a nehézségek által küldi.

A gazdag ifjú további sorsáról nem beszél a Szentírás. Annyit azonban tudunk, hogy legalább százszorosan kevesebbet kapott evilági életében. Bár

nem mondhatjuk biztosra, de remélhetőleg az örök életet elérte. Viszont ki tudja, mennyi tisztítótűzben való szenvedés után. Mérhetetlenül nagy kárt szenvedett azért, mert nem ismerte fel Isten ajándékát Jézus kérésében.

Jézus szeretete feléje azonban nem szűnt meg. A gazdag ifjút már nem apostolkodása által, hanem negatív példája által használta fel Isten mások üdvözítésére. Először is a tanítványok javára. Hisz a tanítványok éppen az ő kudarcából okulva tudatosíthatták magukban, hogy szabadnak kell lenniük a gazdagságtól is.

Aztán gondoljunk bele, hogy a századok során hány gazdag ember hallotta ezt a történetet. Biztos, hogy nem mindegyikük, de nyilván sokan közülük a gazdag ifjú tragikus döntéséből okulva mondtak le vagyonukról.

Viszont ezzel nem csak a gazdagságtól való szabadulás terén adott Isten fontos figyelmeztetést. Amikor Isten bármilyen negatív dolgot ad nekünk, akkor is higgyünk abban, hogy ez is Isten ajándéka. És próbáljuk megérteni, hogy miért adja azt a sze-

rető Isten nekünk. Ha pedig nem értjük, akkor is hitből fakadó hálával köszönjük meg azokat.

Valaki mesélte, hogy egyik kollégája minden alkalmat megragad, hogy megszégyenítse. Egyik alkalommal feledékenységét tette nevetségessé mások előtt. Sikerült neki visszafognia magát és nyugodt hangon azt válaszolta, hogy hát én ilyen vagyok. Ezzel az ott lévő fültanúk előtt tanúságot tett arról, hogy lehet sértődöttség és visszavágás nélkül is szeretetben maradni.

Később újra és újra eszébe jutott a sértés, de ekkor is próbálta mindig tudatosítani magában, hogy számára ez a megszégyenítés is Isten ajándéka. A megbántóért mondott fohásszal akart újra és újra kegyelmet kiesdeni a jelenet résztvevői és mások számára. Az eset gyümölcseiből láttam én is, hogy a megsértett számára valóban Isten ajándéka volt az inzultus. Így sokszoros kegyelem fakadt a negatívumból számára és sokak, mások számára.

Nem ritkán előfordul, hogy Isten nem mentesít komoly bántalmaktól sem. Gondoljunk bele, hogy a vértanúk micsoda fájdalmakat kaptak, amit mások

bűnei okoztak nekik. Isten nem óvta meg őket a szenvedéstől, de még az életük elveszítésétől sem. Azzal, hogy az Egyház szentté avatta őket, dokumentálta, hogy Isten ajándéka volt számukra szenvedésük és haláluk. Minden negatívum esetében higgyük: Isten ezt is ajándékba adta. Isten mindig ajándékoz.

A legutolsókkal kezdve

Missziós vasárnap van. A mai evangéliumban hallottuk, hogy a tanítványok mesterkedtek abban, hogy előnyökhöz jussanak. Jézus éppen az ellenkezőjére hív. Az Emberfia azért jött, hogy szolgáljon. Aki első akar lenni köztetek, legyen mindenkinek a szolgája. (Mk 10,44) Ez a missziós lelkület is.

De kikhez küld bennünket Jézus? Mindenkihez, de elsősorban a bűnösökhöz, akik legjobban rászorulnak irgalmára. De azokhoz is, akik anyagilag, emberileg az utolsók, a leginkább rászorultak. A missziósnak is lényegi törekvése az utolsók szolgálata, segítése.

A mai Egyház igyekszik a nagyokat, a tekintélyeseket megtéríteni. És persze jó szándékkal. Óriási eredmény volt az, hogy a jezsuiták a kínai császár udvarában eredményesen térítettek. De hozzájuk is úgy közeledtek, hogy a világi nagyságuk ellenére rászorultak voltak. Lelkileg rászorultak. A bármilyen szempontból legutolsókhoz szól az elsődleges küldetésünk. Az eredményes térítésnek is ez a lényege.

Ma a muzulmán vallás eredményesen térít. De ennek nem csupán az erőszakos és kegyetlenül drasztikusa térítésük az oka. Sok esetben kínzás és halálbüntetés annak, aki nem tér át. E szörnyűségek mellett egy lényegi pozitívum is segíti őket.

Szélsőséges aktivistáik – nyilván hatalmi és emberi számításból – nagyon komolyan odafigyelnek a legutolsókra. A közelmúltban Magyarországon is készült valaki tömegpusztító merényletre. Nyugat-Európában a szélsőséges aktivisták az iskolák környékén céltudatosan és szervezetten keresik azokat a fiatalokat, akiket a többiek kiközösítenek. Akik reménytelenül magukra maradtak. Ezekkel elkez-

denek törődni. Enni adnak nekik, társaságukba hívják őket, ahol egyenrangú partnereknek érzik magukat. És arról beszélnek nekik, hogy aki Allahért pusztítja a hitetleneket, azok a merénylet után azonnal a Paradicsomba jutnak, ahol 70 szűz lány fogadja őket.

És néhány hét alatt radikalizálódnak. Készek az életáldozatra, mivel végre a legnagyobbak lehetnek ők, akik addig magányosságukban csak gúny és kiközösítés tárgyai voltak. Felbujtóik pedig biztosítják számukra a szükséges információkat, a technikai feltételeket és minden segítséget, melyre szükségük van. Az egésznek a háttere az, hogy az utolsókkal törődnek. Ők rátaláltak az eredményesség kulcsára – sajnos a maguk szörnyűséges céljainak érdekében.

A legutolsókkal való törődés hála Istennek, a keresztény hívek és apostolok közt is megvan. Sajnos nem mondható, hogy ez annyira látványos az Egyház tagjainak életében. A szerzetesrendek életében viszont gyakran jellemző a szolgálat lelkületéből fakadó komoly eredményeket elérő apostolkodás.

Egy konkrét példa, aminek áldásos gyümölcseiben – sok más mellett – magam is részesülhettem. Egy nagyobbacska árva fiú csavargó fiatalokkal volt kapcsolatban. Természetes volt számára, hogy lopni járt, börtönre is ítélték, de sikerült neki rejtve maradnia. Az egyik rendház szerzetesei elkezdtek vele törődni. Befogadták, segítették mindabban, amire csak szüksége volt. A jó társaságba kerülve elszakadt addigi barátaitól, felhagyott korábbi életstílusával. A szerzetesek tanácsára jelentkezett a rendőrségen és letöltötte a kiszabott büntetést. Aztán folytatta félbehagyott tanulmányait. Dolgozott a rendőrségen is, később jó képességű hitoktató lett belőle. A hívő fiatalok csoportjában jól érezte magát. Szerettük, értékeltük, lelki támaszt is nyújtottunk neki.

Egy másik paptársam és én is jelentős kölcsönt adtunk neki, amivel sikerült neki kedvezményes áron egy házat megvásárolnia, melyet aztán – a kőműves szakmához is értve – saját kezűleg rendbe is hozott. Számomra nem volt kétséges, hogy a legőszintébben vissza akarja fizetni adósságát, de azt,

hogy sikerül-e neki összehoznia az erre fordítható pénzösszeget, azt nem tudtam. Viszont a kölcsönöket viszonylag rövid idő elteltével az utolsó fillérig visszafizette.

Számomra a cél az volt, hogy segítsek amiben lehet és ne várjak el semmi viszonzást. Annak ellenére, hogy soha nem vártam el tőle semmit, ő is arra törekedett, hogy segítségemre legyen. Amikor látta, hogy kiadtam az Életem üzenete című könyvemet és ajándékként terjesztem, felajánlotta, hogy majd ő is terjeszti.

Ahol csak papi környezetben megfordult, mindenütt igyekezett a lehető legtöbb könyvet ajándékozni. Mivel szerették és értékelték, bizalommal fogadták felajánlásait. Megboldogult Schnell püspök atyával is találkozott – aki akkor a Szent István Bazilika plébánosa is volt – és megismerve könyvemet azt mondta neki, hogy bármennyit elfogad. Ezek után 500 példányt tudtam eljuttatni a püspök atyának. Ez a fiatal összességében messze több mint ezer példányt juttatott el könyvemből az olvasóknak.

De nem csak ő maga osztotta könyveimet, hanem másokat is bekapcsolt a segítésbe. Többek közt egy számomra ismeretlen hitoktatót is bátorított, hogy kérjen tőlem könyveket. Ez a hitoktató aztán ismerős plébániákra, búcsújáró helyekre nagy tételben vitte a könyvemet.

Nem tudom, hogy mennyit, de összességében ezernél messze többet adományozott. Ráadásul ez a láncolat is tovább bővült. A Budapesti Széchenyi Könyvtár egy nyugalmazott könyvtári dolgozójának is ajándékozott könyvemből, aki megkeresett telefonon. Jelezte, hogy e-book könyvet készítene a fiatalok számára és hangos könyvet a látássérültek részére.

Onnan indultunk ki, hogy a misszió lényege az, hogy szolgáljunk. Szolgáljunk mindenkit, elsőbbséget adva a leginkább rászorultaknak. Szolgáljuk tehát a bűnösöket, akik lelkileg az utolsók. De szolgáljuk azokat is, akik anyagilag, vagy bármilyen módon rászorulnak a segítésre. Kérjük a Boldogságos Szűzanyát, az apostolok királynőjét, hogy járjon közben azért, hogy mindannyian szolgálni

akarjunk másokat. Hogy mindannyian missziós lelkületű apostolok legyünk.

Jézus gyógyítja a mi vakságunkat is

A mai evangéliumban hallottuk, hogy Jézus visszaadta a látást Bartimeusnak, a vak koldusnak. (Mk 10,46-52) Adjunk hálát Istennek, hogy fizikailag nem vagyunk vakok, de lelkileg annál inkább azok lehetünk. Isten egy igazi lelki ember, megboldogult és szeretett spirituálisom, Holló István atya által is segített bennünket a lelki vakságból a látás felé haladásunkban. Következzen néhány vele kapcsolatos epizód.

Kora reggel megyek a Dóm felé, és látom, hogy a szembe jövő emberek mind mosolyogva köszöntenek. Azt gondolom magamban, milyen híres lettem, és milyen gyorsan elterjedt a híre, hogy én már nem egyszerű káplán, vagy kisegítő pap vagyok, hanem spirituális a Papi Szemináriumban. Amint a Dóm tér végére értem, egyik volt rókusi hívő oda-

jött hozzám. Mosolyogva köszöntött és azt mondta: Ne haragudjon atya, de a vállfával együtt vette fel a nagykabátot és kilóg az akasztója a nyakából! Én ökör! Azt hittem, hogy népszerű vagyok. Isten így gyógyított meg a vakságomból.

A móravárosi ipari iskolában nem a legjobb képességű és legjobban nevelt gyerekeknek oktatott hittant, igaz nem sok sikerrel, de annál több megaláztatással. Amikor a gyerekek kiszúrták a biciklijének a kerekét, és körbe röhögték az utcán vásott növendékei, megkérdezte, ki volt az, aki ezt tette? A legnagyobb szájú gyerek odaállt elé és röhögve, kihívóan mondta. „Én voltam papocskám, és akkor mi van!". Ő csak csendesen megkérdezte: „Fiam te ilyennek születtél, vagy a szocialista nevelés tett ilyenné? Majd imádkozom érted."

Mesélik a paptársai, hogy egy alkalommal eljutott egy papi csoporttal Egyiptomba. A piramisoktól visszafelé jövet lerobbant a busz, amely a csoportot szállította. A vele lévő papok mind indulatosak voltak és izgultak azért, hogy miként jutnak vissza Kairóba. Ő is csendesen álldogált kalapjában az út

szélén, majd megszólalt. „Ha már itt várakozunk, talán imádkozhatnánk is!" Majd elkezdte a rózsafüzért, amibe az összes többi pap is becsatlakozott.

Holló atya meglátta, hogy Isten ajándéknak adta a problémát. Talán az arra járó muszlimok most láttak először imádkozó keresztényeket a sivatagban az út szélén. Nagyon csodálkoztak és mindannyian fejet hajtottak a csoport felé.

Zatykó testvér egyik utolsó látogatója volt Holló atyának a Bálint Sándor Szociális otthonban. Egyik szentbeszédében hangzott el: Amikor meglátogatta Holló István atyát, a szobájában ült felöltözve, mellette a breviáriuma, és nem ismerte meg őt. És ekkor már – szokásától eltérően – nem mondott viccet sem.

Megkérdezte, ki vagy te? Zatykó testvér azt válaszolta: Én egy ferences testvér vagyok. Mire Holló atya – a jó ismerőst nem ismerte meg, de – a lényegre emlékezett és a következőket mondotta: „Nagyon jó, hogy a szerzetességet választottad. De tudod csak egy dologgal törődj, hogy nagyon szeresd a Jó Istent. A szerzetes házban is találkozol olyanokkal,

akik bűnt követnek el, veszekednek és ellened is fordulnak, de te ne törődj velük, csak szeresd nagyon a Jó Istent." A szellemi frissességét elvesztette. A világ számára már vak volt, de a lelki látása annál élesebb volt. Amint az idős Szent János apostol, ő is már előzetesen az örök világosság fényességétől megvilágosítva a lényeget látta. Másnap a 97 éves Holló atya bekerült a kórház intenzív osztályára és hamarosan színről színre látott.

Az Istenszeretet és a bajok

Hallottuk Jézus szavait: az első a parancsolatok közül az, hogy szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből. (Mk 12,30) Ez azt jelenti, hogy totálisan Isten akaratát kell, hogy akarjuk. Mi hívők többnyire ki akarjuk imádkozni azt, hogy Isten a mi akaratunkat valósítsa meg.

Isten azért kéri, hogy az Ő akaratát valósítsuk meg, hogy a lehető legjobbat adja nekünk. Hiszen ő

tudja azt, hogy mi az igazi jó nekünk. És ez gyakran éppen az ellenkezője annak, amiért imádkozunk.

Szent István szerette Istent. Akarata szerint kereszténnyé akarta tenni a magyarságot. Ezért a lehető legjobb nevelőt biztosított Imre fiának Szent Gellért személyében. Biztos, hogy a legőszintébben imádkozott is azért, hogy Imre igazi keresztény uralkodó legyen. Úgy gondoljuk, hogy ennél szebb célért nem is imádkozhatott volna. Isten pedig mégsem hallgatta meg imáját. Miért nem?

Ha Imre életben marad, István bármennyire is mondta volna, hogy benned bízom Istenem, valójában Imrében bízott volna. És Isten ennél sokkalta jobbat akart. Nevezetesen azt, hogy Szent István ne egy mély hitű és nagyszerű talentumokkal megáldott uralkodóban bízzon, jelesül Imrében, aki szent volt. Imre, bármennyire is nagyszerű ember és szent volt, nem lett volna garancia. Jaj annak, aki emberekben bízik.

Szent István azért bízta a Szűzanyára – általa az Istenre – az országot, mert Imrére már nem bízhatta. Hiszen meghalt. Ha Imre életben marad,

Szent István benne bízott volna. Tehát Isten ajándéka volt az, hogy nem hallgatta meg Szent István imáit és Isten ajándéka volt az, hogy Imre fiatalon meghalt.

Ha Imre lett volna Szent István utóda, akkor az ő uralkodása nem garantálta volna a magyarság hitben való túlélését a későbbiek során. A tatár-dúlás, a török uralom, majd a szovjet ateista uralom hitben való túlélését. És nem csupán a túlélést, hanem a keresztény Európa megvédését is a századok során. Ma pedig Magyarország már a világ kereszténységének a védelmezője és a zászlóshajója az Isten és emberellenes liberális diktatúrával szemben.

Miért nem hallgatta meg Isten Szent István Imre uralkodásáért való imáját? Azért, mert sokkalta többet akart adni. De ez István számára egy gyermekét elveszítő apa fájdalmán túl az ország végveszélyének élménye is volt. Szent István teljes életművének a romba dőlése volt. Mi viszont már látjuk, hogy Szent István imáját éppen azért nem hallgatta meg Isten, mert sokkalta többet akart adni neki magának is, de az országnak is.

Szent István tragédiája az Isten legnagyobb ajándéka volt neki is, de a magyar nép számára is, sőt az egész világnak is. Ezt ő odafönt, mi pedig itt a földön már látjuk.

Az, hogy Isten bajokat ad az ima ellenére is, nem csak Szent István életében érvényes. Isten nekünk is mindig a legnagyobb jót akarja adni. De ez gyakran ellentétes azzal, amit fontosnak tartunk, és amiért imádkozunk.

Persze kérjük mindazt Istentől, amit jónak látunk. Kérjük a bajok elkerülését is, de mindig Jézus lelkületével: Atyám! Ha lehetséges múljék el tőlem ez a pohár. De ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te. Amikor viszont a baj megérkezik, akkor így szoktam imádkozni: Szűzanyám, százszoros kegyelmet adj (eszközölj ki), mintha mindent a legnagyobb jónak látnék.

Összefoglalva: Akkor szeretjük az Istent teljes szívvel, amikor Isten akaratát akarjuk. A pozitívumokért adjunk mindig hálát. A negatívumokat pedig igyekezzünk azzal a hittel fogadni, hogy Isten most is és mindig a legjobbat akarja ajándékozni

nekünk. Akkor is, amikor apró nehézségek formájában érkezik, de akkor is, amikor akár a legnagyobb emberi fájdalmak, tragédiák formájában.

Az elhunytakért való ima

Mindenszentek és halottak napján kimegyünk a temetőbe és imádkozunk szeretteink sírjánál. Imádkozunk szüleinkért, nagyszüleinkért, elhunyt hozzátartozóinkért.

Isten létünk első pillanatától kezdve megajándékozott bennünket a vérségi családunk szeretetével, gondoskodásával. Megkérdezésünk nélkül és tudtunk nélkül adta nekünk Isten őket ajándékba. És ők szerettek, segítettek bennünket földi életünkben, de ezáltal az örök élet elérésében is. Aztán mi is egyre tudatosabban elkezdtük viszonozni szeretetüket.

Most, hogy már nincsenek velünk, imádkozunk értük. Ezzel segítjük őket és ez minden földi viszonzásnál többet jelent.

Van, aki nagyon sokat imádkozik elhunyt édesanyjáért, édesapjáért. És jól teszi. Ugyanakkor Isten minden imánkat meghallgatja. Egyetlen igazán hittel mondott imával is elérhetjük azt, hogy Isten végtelen nagy jót adjon szüleinknek. Hogy megadja nekik az örök boldogságot. Miért szükséges akkor, hogy annyit imádkozzunk szüleinkért?

Részben persze azért is, mert egyetlen imánk sem tökéletes, és hiányos imáink miatt a szüleink több imára szorulnak rá. Viszont más okból is szükség van a mi lehető legtöbb imánkra. Mert Isten az örök boldogságban egy mérhetetlenül nagyobb családnak is részesévé tesz bennünket. És akiket ugyanúgy, sőt jobban fogunk szeretni, mint a földi életben a szüleinket, testvéreinket. Isten ezért tudtunkon kívül arra is használja imáinkat, hogy számtalan embertestvérünket segítsük az örök boldogságba bejutni.

Mérhetetlenül sok olyan családtagunk lesz, akiket jelen földi életünkben nem is ismerünk, de akiknek az örök életre való születéséhez – imáink által – mi válunk szülőivé. És akikkel ugyanúgy fogjuk egy-

mást szeretni, mint a legjobban szeretett édesanya a gyermekét és viszont. Sőt! Náluk sokkalta jobban.

És olyan is sok van, akiket ugyan ismerünk, de akikért nem szoktunk imádkozni, mert bántottak bennünket, mert nem szerettek. Ha ezekért imádkozunk, akkor ahhoz a Jézushoz hasonlítunk, aki értünk szenvedést vállalva imádkozott értünk, akik bűneinkkel megbántottuk, és aki érettünk életét áldozta. De ahhoz a tanítványhoz is hasonlítunk, aki elhagyja Jézusért apját, anyját. És aki szüleit meri rábízni Istenre az emberek üdvözítéséért. És aki ez által a legtöbbet ad a szüleinek. Hisz az Istent nem lehet nagylelkűségben felülmúlni.

A hívőnek a temetőlátogatás nem csupán emlékezés a szeretteinktől való fájdalmas elszakadásra, hanem – imádkozva értük – a remény tudatosítása is a jövőbeli újra találkozással kapcsolatban. És még inkább úgy a vér szerinti család, mint a jövőbeli nagy mennyei család tagjainak üdvözítése imáink által és fájdalmaink felajánlása által.

Világvége félelem nélkül

Jézus félelmetes dolgok bekövetkezéséről beszél. A világvégéről. „A nap elsötétedik, a hold nem sugározza fényét, a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői megrendülnek." (Mt 24,29) Jézus nem félelmet akar bennünk kelteni. Éppen ellenkezőleg. Arra segít bennünket, hogy a világvégétől se féljünk. Még kevésbé a jelen élet folyamatos fenyegetéseitől. Jézus éppen arra készít fel, hogy a gyermek bizalmával éljünk. Mert folyamatosan velünk van és velünk lesz.

Hallgassuk újra, mit mond Jézus: „Amikor ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van már, az ajtó előtt." A félelmetes események közeledtével és a félelmetes események sűrűjében – annak hitében éljünk, hogy a Jézussal való találkozásunk következik. Számtalan ilyen élményem volt már életemben. Hallgassunk meg most egy történetet részletesebben.

Domaszéki káplán koromban helybeli gyerekekkel több napos táborba mentünk a Bükkbe. Más településeken élő gyerekek is csatlakoztak hoz-

zánk. Kirándulások, játékok, futóverseny és ügyességpróbák, de lelki töltekezés is volt ez a nyaralás. Nagyon jó volt az időjárás, minden szépen sikerült. Hazautazáskor Egerben még fagylaltoztunk, aztán fölszálltunk a Kecskemétre induló buszra. Kevés volt az utas, kellemes utazásnak tűnt ez az útszakasz. Egy fél óra-óra múlva viszont az egyik gyerek rosszul lett, hányni kezdett. Megállítottuk a buszt. Egy-két perc múlva tovább indultunk. A buszvezető megdicsérte a gyereket, meg bennünket, hogy szóltunk. Ilyenkor ezt kell csinálni.

A dolog azonban nem fejeződött be ennyivel. Kisvártatva egy másik gyerek is rosszul lett. Ekkor nejlon zacskókkal próbáltuk megoldani a helyzetet. Közben újabb gyerekekre is rájött a hányás. Ekkor már nem állt meg a busz, hanem csak epekedve vártuk, hogy végre megérkezzünk Kecskemétre. Kecskeméten a megállóban rengeteg utas várta a szegedi buszt. Semmi más lehetőséget nem látva feltolakodtunk a buszra. A zsúfolásig megtelt buszon egymástól elszakadva álltunk elöl is, középen is, hátul is. És kapaszkodtunk. Több gyerek egyik kezével, a másik

kezében a nejlonzacskó. Meleg is volt. Azt éreztem, képtelen vagyok bármit is segíteni. Csak szüntelenül arra gondoltam, hogy megérkezzünk valahogy.

Kiskunfélegyházán sokan leszálltak, a mi gyerekeink közül is néhányan. Egy mellettem álló ismeretlen hölgy is leszállt. Közben csak annyit mondott, hogy ilyen borzalmas utazása még soha életében nem volt. Hát ezt én is elmondhattam volna. Innentől kezdve viszont már ülőhelyünk is volt és már semmi emlékezetes nem történt. Szegeden még átszálltunk a lakóhely szerinti saját járatainkra. És mindenki szerencsésen hazaérkezett.

Ezen az úton egyetlen vágy élt bennem. Az hogy valahogy hazaérjünk. De hiszem azt, hogy nem csupán szerencsésen hazaértünk. Hiszem, hogy egy Istennel való találkozás is lett belőle. Elsősorban nekem. Mert nem az lett a tanúság számomra, hogy soha többé nem vállalok föl ilyen kockázatot, hanem az, hogy a mindig segítő Isten jelent meg számomra. Azzal, hogy sikeresen hazaértünk. Azzal, hogy senki egy árva szóval nem panaszkodott. Sem gyerekek, sem szülők.

Az esemény után majd 20 évvel később – már mórahalmi plébánosként – házat szenteltem egy ottani tanyán. A családapa nem volt más, mint az a fiú, aki a buszon elsőként és leginkább rosszul lett. És nagynagy szeretettel fogadott. Azt éreztem, hogy a borzasztó élmény után ő is találkozott Jézussal.

Egy másik eset: Az egyik résztvevő fiú – aki akkor nyolcadikos diák volt – érettségi után szerzetesnek jelentkezett. Méghozzá szerzetes tanárnak, aki diákokkal foglalkozik. És hivatásához tartozik az is, hogy kirándultatja is őket.

Én nem találkoztam vele a kirándulás óta, azaz kb. 40 éve – csak mostanában. Most is csak úgy, hogy futólag üdvözölhettük egymást. De nagyon nagy öröm sugárzott az arcáról. Semmit nem tudok arról, hogy bármi közöm lenne a hivatásához. De azt tudom, hogy a borzasztó élmények után (valamikor) találkozott az Istennel. És rátette az életét.

Összegezve a mondottakat: Jézus a világvégről nem azért beszél, hogy rettegjünk, hanem azért, hogy még a legrettenetesebb dolgoktól sem féljünk.

Azért, mert folyamatosan velünk van és a legrettenetesebb dolgok a vele való boldog találkozásnak a belépői.

Világvége a hívő szemével

A mai evangéliumban Jézus a világvégéről beszél. „Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban… A mindenséget összetartó erők megrendülnek… az emberek megdermednek a rémülettől…" (Lk 21,25-26) Nekünk, mai hívőknek mit akar a világvég mai szentírási részletével mondani Jézus?

A világ embereit nagyon érdekli ez a téma. A hírközlő eszközökből zúdul ránk a rengeteg szörnyű és félelmetes hír. Természeti katasztrófák, háború, őrült eszmerendszerek tébolyult tobzódása… Ezek a világvége előjelei lennének? Sokféle jós és látnok nyilatkozik e témával kapcsolatban. Konkrét tanácsokat is adnak.

Jézus a világvéggel kapcsolatban világosan megmondta: „Azt a napot … vagy azt az órát senki nem

tudja, … csak az Atya" (Mk 13,32) Minden olyan magán-kinyilatkoztatás, amelyik időpontokat jósol meg, és végső események konkrét idejét akarja meghatározni, ellentmond Krisztus szavainak.

Léteznek magán-kinyilatkoztatások, amelyeket az egyház megvizsgál, és vagy elfogadja, vagy azt mondja, ez az egyénhez szólt. A krisztusi kinyilatkoztatáshoz ezek semmit nem tesznek hozzá, maximum megvilágítják, megerősítik.

Mit szóljunk a látnokok vagy jósok ilyen konkrét tanácsaihoz: „legyen tartalék élelmiszeretek, szentelt gyertya, mely világosságot ad majd nektek. Legyen nálatok szenteltvíz, só és olaj a házban. Legyen kéznél otthon takaró, és elsősegély felszerelés! Hordjátok magatoknál a szentelményeket, de legyenek veletek otthonaitokban és az autótokban is (kereszt, csodás érem, skapuláré). A szentírás és az imakönyv is legyen közeletekben."

Nekünk nem a világvég várásának félelmében kell élnünk. A normális emberi életet kell élnünk, de azt a folytonos szeretet és szolgálat lelkületében. Nekünk nem tartalék élelemben, takarókban, első-

segély felszerelésekben és világító eszközökben kell a biztonságot keresni.

A szentelt víz, a kereszt, a csodás érem és a skapuláré beszerzésével kapcsolatban annyit, hogy amilyen mértékben segít jobban Istenre figyelni, olyan mértékben gondoskodjunk ezekről, de ezeket sem a világvégtől való félelem miatt, hanem azért, hogy a mindenkori jelen pillanatot jobban Istennel éljük.

Mi tehát a teendő? Virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül. Ezt Jézus itt a világvége témánál mondja, de ez a felszólítás a keresztény életének minden pillanatára szóló felhívás. Isten nem látta jónak, hogy megmondja, mikor lesz a világ vége. De azt minden ember kell, hogy tudja, hogy számára a halál az a világ vége. Ez pedig bármelyik pillanatban bekövetkezhetik.

Mi tehát a lényeg a keresztény ember számára? „El ne nehezedjék szívünk tobzódásban, részegeskedésben és az e világi gondokban. Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelen." Ez a keresztény életének a lényege, élete minden pillanatában és ez a lényege halála pillanatában is. Teljesen függet-

lenül attól, hogy a világvége egybeesik-e halálunk pillanatával vagy sem.

Még egyszer megismétlem: Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelen.

Isten fénye és szeretete

Karácsony éjszakája van. Éjféli misét tartunk. Ekkor, amikor a leghosszabb az éjszaka, amikor a legnagyobb a sötétség, ekkor ünnepeljük Jézus születését. Jézus, a világ világossága beragyogja a legsötétebb éjszakát is.

A világ 2000 évvel ezelőtt is mély sötétségben tévelygett. Ma is éjszaka van a világban. Az EU, a fejlettségükre büszke nagy országok a legteljesebb homályban, a legőrültebb téveszmék zűrzavarában tévelyegnek. Jézus a fény, a világosság. A Jézus nélkül élő emberek, országok vakok.

Amikor nem látunk, szinte leáll az élet. A legegyszerűbb tennivalók is megoldhatatlan nehézséggé válnak. A sötétben a járás is azt jelenti, hogy

bármelyik pillanatban nekimehetünk valaminek, gödörbe eshetünk, mivel nem látjuk a célt, amerre menni kell, és az utat a lábunk előtt, alatt.

A legnagyobb sötétségben ragyog fel nekünk a betlehemi csillag, amely Jézus születését jelzi. Jelzi számunkra, hogy Jézus, a világ világossága közénk született. Persze nem a fizikai fényre, világosságra gondolunk.

Mindenki számára nem volt Jézus előtt sem teljes a sötétség. Mózes és a próféták már valamilyen fényt jelentettek az emberiség számára.

Az Ószövetségben 613 parancs volt. És sok-sok magyarázat. Ezek pislákoló mécsesek voltak az éjszakában. Mindez segítséget jelentett, mutatták az irányt, törekedni kellett rá, de a sok parancsot megtartani nem tudták.

Jézus megszületésével a naphoz hasonlítható fény árasztotta el a világot. Jézus Isten napját, Isten fényét ragyogtatta fel. Jézus fénye által látunk. Meglátjuk azt, hogy lényegében egyetlen parancs van. A szeretet parancsa. Már nem ezernyi parancsra kell figyelnünk, hanem csak egyetlen egyre. A szeretet

parancsa végtelenül egyszerűvé teszi az életet. A szeretet parancsa egyetlen, de kettős parancs. Szeretni Istent és az embereket. „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből". (Mt 22,37) És ezt az által valósítjuk meg, ha szeretjük a felebarátot. „Szeresd felebarátodat, mint magadat." (Mt 22,39) Ez azt jelenti, hogy egyetlen valamire kell figyelnünk. Arra, hogy szeretni akarjunk.

Az összes többi parancs és feladat már csak magyarázat, konkretizálás, segítség azért, hogy az egyetlen parancsot, a szeretetet jobban éljük. Aki őszintén szeretni akar, az már Istenben él és Isten fényében megnyílik a szeme a látásra. Arra, hogy hogyan szeresse a felebarátját.

Édesanyám polgári iskolát végzett, nem járt gimnáziumba se, de mindig tudta, hogy hét gyermekének mire van szüksége. Nekem másodikos koromban iskolatáskát varrt erős vászonból, mert nem volt rá pénzünk, hogy vegyünk. Emlékszem, hogy egyik évben karácsonykor az udvari fenyő ágaiból készítettek karácsonyfát. Anyukám szaloncukrot is házilag készített. Becsomagolták az előző kará-

csonykor félretett sztaniol papírba. Visszaemlékezve látom azt, hogy gyermekkoromban soha nem hiányzott nekem semmi. Mert édesanyám mindig tudta azt, hogy mire van szükségünk és azt is, hogy szinte a semmiből hogyan kell azt előteremteni. Mert aki szeret, az Isten fényében él és meglátja azt, mire van szüksége a másiknak.

Mit ünneplünk karácsony éjszakáján? Azt, hogy az Isten fénye eláraszt bennünket. És ebben a ragyogó fényben meglátjuk az egyetlen fontosat. Az egyetlen feladatunkat. Azt, hogy szeressünk. És ezáltal isteni és boldog életet élhetünk már itt a földön is, bár nehézségek között. És ha teljes szívvel igyekszünk szeretni, akkor látjuk a célt is: az örök boldogság isteni örömét, amibe el fogunk érkezni.

A karácsony, Jézus közénk születése az Isten fényének és szeretetének a kiáradása, ami – olyan mértékben, amilyen mértékben befogadjuk – átisteníti az életünket.

Ne féljetek, nézzetek Jézusra

Hallottuk: az Ige a világba jött. „Mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek." (Jn 1,12) Mi, hívők, Isten gyermekei vagyunk. Mit jelent ez? A gyermek nem a világra néz. A kisgyermek a szüleire néz, mi is az Atyára nézzünk. Az Atyára, akit akkor látunk, ha Jézusra nézünk.

Aki a világra néz, az fél. A világ folyamatosan azt szuggerálja, hogy félj. És valóban, mindig van okunk félni. Féljünk a koronavírustól, féljünk az EU ember és Isten-ellenes diktatúrájától. Féljünk a migrációtól. Féljünk egyéni életünk folyamatos fenyegetettségeinek özönétől is. Féljünk az öregedéstől. Szent félelmeink is vannak: Félünk attól, hogy gyermekeink vallástalanok lesznek. Félünk a múltunk miatt: elrontottunk dolgokat. Félünk elkövetett bűneink miatt. Félünk a jövőtől. És ez mind reális félelem.

A pszichológusok azt mondják: Ne nézzetek a bajokra, a fenyegető lehetőségekre. Nem lesz semmi

baj. Gyógyszerekkel és praktikákkal segítünk, hogy ne gondoljatok a félelemre. Ez persze pillanatnyilag segít. Sőt. A beteg helyzetében szükséges is. De valójában nem megoldás. Amikor a strucc a homokba dugja a fejét, nem látja, és nem érzi a veszélyt. De valójában a baj fenyegetése megmarad.

Isten gyermeke azonban Jézusra figyel, aki azt mondja: ne féljetek. Jézus folyamatosan erre figyelmeztet: ne féljetek. Jézus nem azt mondja, hogy nincsenek veszélyek, nincsenek bajok. Nem azt mondja: nem lesz semmi baj. Jézus azt mondja: nézzünk őrá. Bízzunk benne. Aki benne bízik, annak minden a javára válik. Lesznek nehézségek, de az istenszeretőknek minden a javára válik. Azok a bajok bennünket, magunkat üdvözítenek. Emellett a kegyelmek árját, az üdvösséget árasztják másokra. Nagyon sokakra. Köztük azokra a családtagjainkra, akiknek a lelkéért annyira aggódunk.

Ha Jézusra nézünk, mit látunk? Neki is lett baja. Rátámadtak a hatalmasok. Ellene fordultak a vallás vezetői. A nép azt ordítozta: keresztre vele. Pé-

ter megtagadta, a tanítványok szétszaladtak. Őt gyötrelmes kereszthalállal kivégezték. Lett baja. De ez megváltó baj, megváltó halál volt. Az emberiség megmentésének az ára. A kegyelmek végtelen áradata.

Bennünket arra hív, hogy kövessük őt. Azt mondja, hogy miatta bennünket is üldözni fognak. De azt is, hogy ne féljünk. Ércfallá tesz bennünket. Azt mondja, hogy isteni erővel fog eltölteni bennünket. És biztat, hogy ne töprengjünk, mit fogunk mondani, mert Isten Lelke szól majd belőlünk.

A világ azt harsogja: készüljünk a járvány negyedik hullámára. Jézus azt mondja: ne féljetek.

Számomra az Isten akarata az, hogy ebben a világban éljek. Ha istenszerető vagyok, akkor minden a javamra válik. A Koronavírus járvány is. Beoltattam magam háromszor, de nem azért, mert félek a haláltól vagy a súlyos betegségtől. Attól sem kell rettegnünk, hogy jaj, nehogy megfertőzzek másokat. Amint a közlekedésben is igyekszem megtartani a szabályokat, de nem rettegve kell, hogy vezessek. Isten gyermekének azzal a

nyugalmával, aki nem önmagában bízik, hanem Istenben. Amit Isten kér, azt komolyan igyekszem megtenni, de abban az Istenben bízom, aki mindig a javamat akarja és általam a mások javát is. Tehát itt is érvényes Jézus szava: ne féljetek.

Az EU ember és Isten-ellenes diktatúrája és a vallásüldözés miatt nincs félnivalónk? Emberileg teljesen reménytelen a piciny Magyarország parittyája a világhatalom liberális diktatúrájának Góliátjával szemben.

De nekünk nem Góliátra kell figyelnünk, hanem Jézusra. Annyiban figyelek rá, hogy imádkozom Soros Györgyért és társaiért, hogy Isten százszoros kegyelmet árasszon általuk a világra, mint amekkora kárt okoznak. Góliát veresége Dávid parittyájától nem csak százszoros kegyelmet árasztott a világra, hanem annál mérhetetlenül többet.

Nekem az a feladatom, hogy még nagyobb hitemmel és még mélyebb imámmal hozzájáruljak az emberiség megmentéséhez. Ezt olyan mértékben tudom megtenni, amilyen mértékben Jézusra nézek, nem a világra.

Mi lesz velem, mondja az öreg néni. Állandóan bántanak, mert felejtek. Én pedig hiába erőlködöm, mindent elfelejtek.

Higgyünk abban, hogy ez megváltó fájdalom. A bántalmak sokszoros fájdalmát imával, hittel reagálva sokszoros kegyelemmé változtathatjuk. Kegyelemmé, amit Isten nem csak a családra, hanem mérhetetlenül sok más emberre is áraszt. Az örök életre való belépőt fizetve meg számukra. Csak a szenvedőtől nagyobb hitet kér, ami ezt kiváltja. Ezt a nagyobb hitet csak akkor tudjuk elérni, ha ilyenkor is Jézusra nézünk, nem a világra, az emberekre.

Mi lesz a családommal, aggódnak sokan. Nem járnak templomba. Akkor mentjük meg a családunkat, ha Jézusra nézünk. A Szűzanya segít Jézusra nézni. Biztatom az ilyen aggódókat arra, hogy ők is a Szűzanya által százszoros kegyelmet kérjenek családjuk számára.

Karácsony ünnepe van. A közénk született kis Jézusra nézünk, aki nekünk is ezt mondja, újra csak ezt mondja: ne féljetek. Kérjük, hogy ne csak kará-

csonykor nézzünk Jézusra, hanem törekedjünk rá, hogy életünk minden pillanatában.

Akkor még Mária sem értette

A Szent Család vasárnapja van. A Szent Család a családok példaképe. A Szűzanya kegyelemmel teljes, Szent Józsefnek példáját külön szent évvel állította az Egyház reflektorfénybe, Jézus pedig a végtelenül szent Istennek a második személye. Hogyan lehetséges az, hogy a Szűzanya három napi keresés után azt kérdezte Jézustól, hogy gyermekem, miért tetted ezt velünk? Lásd, atyád és én bánkódva kerestünk téged. Jézus válasza: Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem? Ám ők nem értették, mit akar ezzel mondani. (Lk 2,48-50) Jézust nem könnyű megérteni ma sem. Próbáljunk belegondolni abba, hogy mennyire más Jézus, mint amit mi elképzelünk egy igazán jó emberről. Milyen is volt Jézus? Hallgassuk Kozma Imre atyát, ő segít a megértésben.

A mesében hallottunk már olyan királyfiról, akit békává varázsoltak, de olyan királyfiról, aki magát varázsolta volna békává, még mesében sem hallottunk. Pedig Jézus ahhoz a királyfihoz hasonlít, aki magát varázsolta békává akkor, amikor otthagyta égi hazáját, hogy emberré legyen.

A mesében hallunk olyan királyról, aki a szegény ember ruháját öltötte fel és útra kelt, hogy saját szemével lássa országát. Hogy jól bánnak-e a szegénnyel. Nem bántják-e a védtelent, az árvát, az özvegyet.

Olyanról még a mesében sem hallottam, aki egész életére szegénnyé tette volna önmagát. Jézus pedig, aki égi hazájában gazdagabb volt minden királynál, minden milliomosnál, egész életére vállalta a szegénységet. Az istálló jászlában kezdte, s úgy végezte, hogy egyetlen ruháját is elvették tőle. Nincs még egy olyan, mint Jézus.

Hallottam már hősökről, akik harcba szállnak egy szál karddal – vagy puszta kézzel, mint 1956-ban a magyarok – a hatalmasokkal, hogy megvédjék mások életét, vagyonát, boldogságát, de so-

hasem hallottunk olyan emberről, aki úgy szállt harcba minden szegény és védtelen emberért, hogy egy szál kardja sem volt. Bátran szemébe mondta mindenkinek, aki bántotta a gyengébbet: nem szabad tenned. Olyanoknak mondta a szemébe, akiknek kardjuk, fegyverük, katonájuk, hadseregük volt. Olyanoknak, akik úgy bántak vele, ahogy akartak. Nincs több, olyan, mint Jézus.

Hallottam már olyan emberekről, akik sok rászoruló emberrel tettek jót. Az éhesnek enni adtak, a mezítelenre ruhát terítettek, a beteget meggyógyították, a szomorút megvigasztalták. Mindezért mást nem kértek, csak azt, hogy hálásak legyenek azok iránt, akiktől ezt a sok jót kapták. Azonban olyanról nem szoktunk hallani, aki azt mondta volna, hogy ne nekem, hanem az Atyának legyetek hálásak. Neki viszont nincs szüksége visszafizetésre. Ha viszont találtok magatoknál szegényebbet, elesettebbet, akkor segítsetek rajta, s ezzel hálájátok meg azt, hogy én segítettem rajtatok. Ha éhezőt láttok, az az éhező én vagyok. Ha ruhátlant láttok, én vagyok az. Nincs több olyan, mint Jézus.

Hallottam már olyan tudósokról, művészekről, akik éjt-napot egybe raktak, hogy ők legyenek a legnagyobb tudósok, a leghíresebb művészek a világon, de kevés olyat találtam, aki csak azért tett éjt-napot egybe, hogy olyan tanítványokat neveljen, akik túlszárnyalják őt, s még többet szolgáljanak, még többet adjanak, még több békességet teremtsenek, mint amennyit ő. Jézus azt akarta, hogy a tanítványai nálánál is nagyobbak legyenek a jóban.

Nincs még egy olyan, mint Jézus. Azért nincsen, mert azt szeretné, ha mindnyájan olyanok lennénk, mint ő volt. Csak a testvérünk akar lenni, csak a barátunk, nem az Urunk. Szűz Mária és Szent József sem értette meg azonnal Jézust. Kérjük az Ő segítségüket azért, hogy egyre jobban megértsük Jézust és azért, hogy a legteljesebben kövessük is példáját.

Istengyermekség

Isten akarata és egyben a végtelenül nagy lehetőségünk az, hogy folyamatosan megéljük azt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Próbáltam pontokba szedni.

1. Megbánni bűneinket és mindent, ami önmagában jó, de emberi akaratunkból fakadt, mert az is akadály Isten akarata megvalósulásának.
2. Hinni abban, hogy ettől kezdve Isten minden pillanatban végtelenül nagy jót hoz ki belőlünk és általunk. Minden tettünk, megnyilvánulásunk a lehető legnagyobb ajándék lesz mindenki másnak és a legnagyszerűbb eredmény önmagunknak. Ez az eredmény nem egyenlő azzal, amit látunk, érzünk. Isten, mérhetetlenül nagyobb jót hoz ki belőlünk, mint amit megmutat. De ezt éppen a hitünk által tudja megadni.
3. Amikor újra és újra azt veszem észre, hogy nem Isten akaratát akartam, akkor kérem a Szűzanyát, hogy százszoros kegyelmet esdjen ki, mint amit akkor érnék el, ha a legjobban tettem volna dolgaimat. Ugyanígy százszoros

kegyelmet kérek a Szűzanyától akkor is, amikor nem sikerült valami. Akár banális kicsiség, akár jelentős és látványos az a baj vagy kudarc.

4. Ahányszor újra eszembe jut az a konkrét negatívum, mindannyiszor újabb százszoros kegyelmet kérhetek. Így minden vétkem szerencsés vétek lesz. Minden rosszul elsült tettem sikeres lesz – a lényeget illetően. Sokkal több kegyelmet kapok és adok mindenkinek, mintha a legtökéletesebben tettem volna.
5. Ugyanez érvényes arra is, amit mások rosszul csinálnak. Mások vétkeit, emberi akaratát is szerencsés vétekké tehetjük. Mások negatívumait látva is kérem a százszorost a Szűzanya által.
6. Minden felebarát ajándék, ő is, aki ellenem dolgozik… (Örüljetek, ha összevissza hazudozva minden rosszat fognak rátok miattam. Mt 5,11)
   Ő is, aki képmutató.
   Ő is, aki elveszi az időmet.
   Ő is, aki kihasznál.
   Ő is, akihez nem jutok el, de száz annyit kérek számára.

7. Minden baj ajándék.
   Az is, ami velem történik.
   Az is, ami a világon történik
8. Ez a folyamatos megélése annak, hogy Isten gyermeke vagyok.

Mellékhatásként így teljes lesz az önbizalmam, mert Istennel egyesülten élek és az istengyermekség felszabadult örömében élek. És így minden helyzet (a legszörnyűségesebb is) ajándék lesz. Minél szörnyűségesebb a bűn, a baj, annál nagyobb a százszoros kegyelme, amit kérhetünk.

A valóság egyetlen egy dologra épül: Isten végtelenül szeret engem és mindnyájunkat.

Perlaki Flórián életrajza

1947. aug. 31-én született Csanádapácán

1948–1962	Szeged
1962–1966	Kecskeméti Piarista Gimnázium
1966–1973	Szegedi Szeminárium
1966–1968	Katona Nagyatádon
1973–	Papszentelés

Papi állomáshelyei:

1973–1974	Békéscsaba – káplán
1974–1976	Mezőkovácsháza – káplán
1976–1977	Szeged-Újszeged – káplán
1977–1982	Domaszék – káplán
1982–1991	Dombegyház – plébános
1991–1995	Elek – plébános
1996–2002	Mórahalom – plébános
2002–2003	Tanulmányi szabadság – Olaszország és Kenya
2003–2006	Pitvaros – plébános
2006–2 hó	Mindszent – plébános
2006–	Szeged-Újszeged lelkész

Tartalom

Újév Mária szemével 5
Ember lett, hogy mi átistenüljünk 8
Beoltassuk-e magunkat 11
Menjünk el máshová 17
Térjetek meg 20
Uram, jó nekünk itt lennünk 23
Látni szeretnénk Jézust 26
Mi változott, hogy eljött a Vigasztaló? 28
Hogyan példakép a Szentháromság? 31
A szentáldozás hatása 34
Miért így teszi a csodát Jézus 37
NEK, püspökök, pápa 40
A port is rázzátok le lábatokról 45
Evésre sem maradt idejük 50
Miben van a bizodalmunk 56
Aki e kenyérből eszik, örökké él 60
A bennünket boldogítót ünnepeljük 63
Engedni vagy szembeszállni 67
„Boldogok a tiszta szívűek…” 72
Aki elveszíti életét Jézusért, megtalálja 76

Másokat naggyá tenni 80
Jobb sántán bemenned az életre 83
Engedmények és a kereszténység 86
Isten mindig ajándékoz 91
A legutolsókkal kezdve 94
Jézus gyógyítja a mi vakságunkat is 100
Az Istenszeretet és a bajok 103
Az elhunytakért való ima 107
Világvége félelem nélkül 110
Világvége a hívő szemével 114
Isten fénye és szeretete 117
Ne féljetek, nézzetek Jézusra 121
Akkor még Mária sem értette 126
Istengyermekség 130
Perlaki Flórián életrajza 133

Ajánlás

Perlaki Flórián első könyve – az Életem üzenete – 61 000 példányban talált gazdára és szolgálta az érdeklődő hívők- és nem hívők (minden jó szándékú ember) életvezetését, lelki javát.

Az azóta eltelt évek beszédeinek rendkívül gazdag gyűjteményéből a három újabb csokor után immár a negyediket nyújtjuk át az olvasóknak.

Felmerülhet a kérdés: vajon miért időszerű, értékes és érvényes ennyit írni, beszélni? Tényleg van új mondanivalója? Lehetséges az, hogyan és miért, hogy a sok-sok szó, mondat, gondolat nem erodálódik, nem „használódik el", nem válik unalmassá…?

Igen, lehetséges. Mégpedig azért, mert ezek a gondolatok, üzenetek, szavak és mondatok nem elméleti gondolati felépítmények – lennének azok bármilyen briliáns-bravúrosak is – hanem az élet, és főleg a nagybetűs „ÉLET" (Jézus mondta: „Én vagyok az ÉLET") titkairól, törvényszerűségeiről szólnak, közvetítenek, tanúskodnak.

Sőt onnan, abból (Belőle – Jézusból) tárnak föl „életbevágóan" fontos – egészen személyes és egészen közösségi – üzeneteket. Egyszerű, közvetlen nyelvezettel, stílusban és módon. Nyitott fülű (szívű és lelkű) olvasás, elmélyedés esetén személyes életünket belülről megújító, értelmesebbé, értékesebbé, hitelesebbé (valódibbá, Krisztusibbá) tevő, boldogító erőt ad.

Ezért ezek a beszédek – a maguk lehetőségei, keretei között – hordozzák is ezt a megújító, az Isteni ÉLET-be beoltó, bevezető világosságot és erőt. Úgy szólítanak és hívnak meg bennünket, mint ahogyan Jézus korában Ő maga hívta tanítványait, és mindenkit, aki jó szándékkal, nyitott lélekkel hallgatta, fordult Felé.

Ferenczy Zoltán

Perlaki Flórián atya eddig megjelent könyvei:

Életem üzenete. Budapest, 2017.
Il messaggio della mia vita (Életem üzenete, olasz nyelven)
Poruka moga života (Életem üzenete, horvát nyelven)
Életem üzenete, e-könyv változatok. (PDF, EPUB, MOBI)
Életem üzenete - Hangoskönyv változat, Flórián atya hangjával, magyar nyelven
Poruka moga života - audio knjiga (Horvát nyelvű hangoskönyv változat)
Az élet útját mutatod nekem… Budapest, 2024.
Az élet útját mutatod nekem… 2. könyv Budapest, 2024.
Az élet útját mutatod nekem… 3. könyv Budapest, 2024.
Az élet útját mutatod nekem… 4. könyv Budapest, 2025.

Valamennyi könyv – beleértve a hangos könyveket is – ingyenesen olvasható ill. hallgatható és letölthető az alábbi helyről:

https://szuzanyam.hu/forras.html#PF